மாதர் மனோரஞ்சினி.

"எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்"—ஔவையார்.

VOL. IV.	Madras: April 1902.	No. 2.
புத்தகம் ௪.	சென்னப்பட்டணம் 1902 ஏப்ரல்மீ	இல. ௨.

ஒரு வீட்டில் ஆண்பிள்ளையும் பெண்பிள்ளையும்
அல்லது
புருஷனும் பெண்சாதியும்.

மூன் இரண்டு வார்த்தைகளுக்கு "புருஷன்" "பெண்சாதி" என்ற அர்த்தம் என்னமாய் வந்தது ஆராய்வோம்,

(1) ஆரியர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்து தென்தேசத்தில் குடியேறினது எல்லாருக்கும் தெரியும். தமிழர்கள் அப்போது இந்தியாவின் தெற்கு முனையில் இலங்கை முதலான அயல் தேசங்களில் விரட்டப்பட்டுக் குடியேறினார்கள். அங்கேயுள்ள சனங்களுக்குள் பிள்ளை என்னும் பட்டப்பெயர்தான் அநேகமாய் வழங்குகிறது. முதலி, நாயகன், வாண்டையான், தேவன் இவையெல்லாம் திருநெல்வேலிக்கு வடக்கேதான் வழங்கிவருகின்றன

(2) எப்படி பிராமணர்களுக்குள் ஐயர் (—ஆரியர் என்பதின் திரிபு) என்னும் பட்டப்பெயர் முதன்மையைக் குறிப்பிட்டு வழங்குகிறதோ, அப்படித் தமிழர்களுக்குள் இந்தப் பிள்ளை என்னும் பட்டப் பெயர் முதன்மையைக் குறித்து நிற்கிறது.

(3) இப்போது "பிள்ளையென்பது முக்கியமாய் யாதவசாதியார்க்குள்" தென்னிந்தியாவில் திருநெல்வேலிச் சீமைக்கு வடக்கு தமிழ்நாடுகளில் வழங்கிவருகிறது.

(4) மேலும், பிள்ளை என்றால், பொதுவாய்ச் சந்ததிக்குச் சொல்லப்படும். "பிள்ளை பெற்றாள்" 'பிள்ளையுண்டா யிருக்கிறாள்' என்பன அதுக்குத் திருஷ்டாந்தமாம்; ஆயினும் குழந்தைக்கே பிள்ளை என்று சொல்வதில்லை. தஞ்சாவூர் முதலான சில ஜில்லாக்களில் அங்காடிக்காரியைப்பார்த்து. ஓ! பிள்ளை என்று கூப்பிடுகிறார்கள். ஒருவருக்கு இரண்டு குமாரர்கள் இருந்தால் 'பெரியபிள்ளை' 'சின்னபிள்ளை' என்று சொல்லுகிறோம். ஆகையால் 'பிள்ளை' என்பது ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஒரு மரியாதைச்சொல்லாய் வழங்குகிறது.

(5) இதுவுமல்லாமல், பிள்ளை என்னும் வார்த்தையைத் தமிழிலக்கணத்தார் இடுகுறிப்பெயர் என்பர். ஏனென்றால் அதற்கு பகுதி விகுதி கிடையா.

இத்தியாதி காரணங்களால், இந்தப்பிள்ளை என்னும் வார்த்தை தமிழர்களுக்குள் மனுஷ சாதிக்குப் பொதுப்பெயராக நின்ற ஒரு பட்டப்பெயராகத் தரிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது என்று தெரிகிறது.

பூர்வகாலத்தில் எல்லா மனுஷஜாதிகளைப்போலத் தமிழர்களும் நடை, உடை, பாவனை, ஒன்றும் ஏற்படாமல் காட்டாட்களாய்த் திரிந்துகொண் டிருந்தார்கள், என்பது எல்லாரும் ஏற்றுக்கொண்ட விஷயம். அப்போது கைவலுத்தவனுக்குதான் எல்லாச்சௌக்கியங்களு முண்டு. கை மாண்டவனுக்கு ஒன்றுங்கிடையாது. ஆகையால், ஸ்திரீசாதியார் கைவலுத்தவனுக்கு ஒரு அனுபவப்பொருளாய் இருந்துவந்தார்கள். இப்போதே நம்ம ஜனங்கள் வழக்கத்தில் அவர்களை அடிமைகளாய் நடத்தும்போது, அப்போது அவ்வாறு நடந்ததற்குச் சந்தேகமில்லை.

கைவலுத்தவன் கேவலம் காமக்குரோதங்கள் அதிகரித்துத் தான் ஐம்பொறிகளையும் அனுபவித்தற் பொருட்டு ஏராளமான ஸ்தாபரஜங்கம சொத்துக்கள் தேடிக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பான்.

தான் 'பிள்ளை' என்று பட்டப்பேர் வைத்துக்கொண்டு படாடோபம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பான். தன்போன்ற உருவம் கொண்டு ஒரு அங்கத்தில் மாத்திரம் வித்தியாசப்பட்டுத், தனக்கு ஐம்புலன்களில் ஒன்று திருப்தியாகும் பொருட்டு அனுபவப் பொருளாய்த், தன்னிடத்தில் இருக்கும் ஒரு பெண்ணை என்னமாய்க் கூப்பிடுவான்? ஆகையால் அந்த பெண்ணைக் கூப்பிட ஒரு அறிகுறி கண்டுபிடிக்கும்படி அவசியமொன்று அவனுக்கு ஏற்படும். அந்த அறிகுறிப் "பெண்பிள்ளை" என்பது தவிர வேறென்னமாய் இருக்கலாம்? அந்த அறிகுறி "பெண்" என்று மாத்திரம் இருந்தாற்போதாதா? "பெண்பிள்ளை" என்று என் அதன்பின் 'பிள்ளை' என்பதைச்சேர்த்துச் சொல்லவேண்டுமென்றால்:—தன்னைப்போல, அந்தப்பெண்ணுக்கும் உருவமிருக்கிறபடியால், தன்னைப்போல அவளும் ஒரு பிள்ளையாய்த்தான் இருக்க வேண்டியது; ஆனால், ஒருவிஷயத்தில் தன்னிலும் மாறியிருக்கிறாள்; ஆனபடியால் அம்மாறுபாட்டைக் குறிக்கப் "பெண்ணாகிய பிள்ளை" என்று கூப்பிடவேண்டியிருந்தது. சிலவேளையில் சாரை என்றால் போதாமல் நாம் சாரைப்பாம்பு என்று பாம்பையும் சேர்த்துச்சொல்வது சாரையும் ஒரு பாம்புபோல இருக்கிறபடியால் என்க.

ஆகையால், அந்தக்காலத்தில் ஒரு பிள்ளைப்பட்டம் தரித்தவனுடைய வீட்டில் 'பிள்ளை என்று குறிப்பிட்டுச்சொல்ல வேண்டுமானால் அப்படிக் குறிப்பிடுபவர் ஆணாயோ பெண்ணாயோ இருக்கவேண்டும். ஆண்பெண்ணைப் பெண்பிள்ளையென்பான்; பெண் ஆணை 'ஆண்பிள்ளை' என்பாள். அன்றி அக்காலத்தில் ஒரு பிள்ளையினுடைய வீட்டில் வேறொரு பிள்ளைப்பட்டந் தரித்தவன் இருப்பது துர்லபம். ஏனென்றால் அவன் பிள்ளைப் பட்டந் தரிக்கக் கூடியவனாயிருந்தால், இந்தப்பிள்ளைவீட்டில் இருக்கமாட்டான். வேறே ஆண் மகன் இந்தப் பிள்ளைவீட்டில் வேலைவெட்டுக்கு மிருக்கமாட்டான்; ஏனென்றால் அவனும் தனக்கு மெலிந்தவர்களைப் பிடித்துகொண்டுபோய் ஒரு பிள்ளையென்று பட்டங் கட்டிக்கொண்டு அட்டஹாசமா யிருக்க முயலுவான்.

முன்சொன்ன வாக்குவாதத்தையும் சந்தர்ப்பத்தையும் சரியென்றுஒப்புக்கொள்ளும் பட்சத்தில் (1) ஆதியில் தமிழர்கள் காட்டாட்களாய்த் திரிந்து, கலியாணச் சடங்குகள் ஒன்றுமில்லாமல், இருந்தகாலத்தில், ஒரு பிள்ளையின் வீட்டுக்குள்ளிருந்த மனுஷர்கள் 'ஆண்பிள்ளை' 'பெண்பிள்ளை' என்று இரண்டுவிதமாக இருந்திருக்கவேண்டுமென்று ஏற்படுகிறது.

(2) அன்றி இவ்விருவருக்கும் சம்பந்தம் காமத்தைப் பொறுத்ததாயிருக்கவேண்டுமென்று மேற்படுகிறது; ஏனென்றால், காட்டாட்களுக்கு ஐம்புலன்களை அனுபவிக்க

வேண்டிய விஷயங்கள் ஈச்சர சிருஷ்டியிலேயே கிடைத்துப்போகிறது. கட்டாட்கள் ஒன்றும் புதிதாய் அமைக்கத் தேவையில்லை. பெண்டிர்களைப்பற்றித் தமிழர்களுக்குள் இந்தமாதிரி இருந்த அபிப்பிராயம் ஆரியர்கள் அவர்கள்நாட்டுக்குவந்து குடியேறின பிற்பாடும் இருந்ததாகத் தோன்றுகிறது. எப்படி நாம் இப்போது ஆங்கிலேயவார்த்தைகளை நம் வீடுகளிலும் புஸ்தகங்களிலும் உபயோகப்படுத்துவதில் ஒருவர்மேல் ஒருவர் போட்டி போட்டுக்கொள்ளுகிறோமோ அதே மாதிரி அந்தக் காலத்திலும் ஆண்பிள்ளைக்குப் பதிலாய் "புருஷன்" என்றும் பெண்பிள்ளைக்குப்பதிலாய் "பெண்சாதி" என்றும் வடமொழிச் சொற்களைக் கையாளத் தொடங்கினார்கள்.

நாட்டுக்குள் சீர்திருத்தம் அதிகமாய்ப், பெண்பிள்ளையை ஆண்மகனுக்குள்ள சொத்துக்களில் ஒரு ஜங்கமசொத்தாய் நினைக்காமல், அவர்களுக்கு ஒரு மரியாதையும் அந்தஸ்தும் ஏற்பட்டபோது, அவளுக்குப் பேரும் மாறிப்போயிற்று. புருஷன் என்பதற்குப் பதிலாய் அகமுடையவன், கணவன், கொழுநன், மணவாளன் முதலானவார்த்தைகளும் பெண்சாதிக்குப் பதிலாய், அகமுடையாள், இல்லாள், மனைவி, மனையாள். மனையாட்டி, முதலான வார்த்தைகளும் உண்டாயின. இவற்றில் முக்கியமானவை "அகமுடையான்" "அகமுடையாள்" என்பன. அதாவது "வீட்டையுடையான்" "வீட்டையுடையவள்" வீட்டை யுடைத்தாயிருத்தல் என்றால், "இந்த வீட்டில் அவர்களுக்குச் சுவாதீனமுண்டு; புறத்தியாரைக் கேட்டுக்கேட்டு வீட்டுவேலைகளைப் புறத்தியாரின் சொற்படி நடக்கவேண்டிய கட்டாயப்பட்ட வர்களன்றென்று" என்று அர்த்தம் செய்யலாம், அப்படி நாம் இப்போது நம் பெண்சாதிகளை நடத்திக்கொண்டு வருகிறோமே? யாராவது 10 பேர் அப்படிச் செய்துவருகிறார்களென்று நாம் நிலைக்கலாமா? "பேர் கங்கா பவானி குடிக்கத் தண்ணீர் இல்லை" என்றார்போல, பேர் மாத்திரம் "அகமுடையாள்" என்று தம்பாஷையில் பெண்சாதிக்கு பேர்வைத்துக்கொண்டு, தம்வீட்டில் கேவலம் ஒரு அடிமையைக்காட்டிலும் கேடாய் தம் மனைவியை நடத்துகிறார்கள். அது நியாயமா? குடித்தனமென்னும் ஒரு வேலைக்கு புருஷன் பெண்சாதி என்பார் ஆயுள்பரியந்திரம் உழைக்கும் இரண்டு கூட்டுத்தொழிலாளிகள் அல்லவா? அந்தக் கூட்டாளித்தனம் நிஜமாய் வழக்கத்தில் நடக்காவிட்டால், நாம் ஒருபெண்ணைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்வதில் உபயோகமென்ன? இதற்குப்பதில் "நாம் மணம்புரியும் பெண்களுக்கு அவ்வளவு சாமார்த்தியமில்லையே! அவ்வளவுக்கு யோக்கியதை இல்லையே! என்று சிலர் சொல்லலாம். அந்தச் சாமார்த்தியமும் 'யோக்கியதையும் நம் பெண்களுக்கு யார் சொல்லிக்கொடுக்கவேண்டும்? தகப்பனார் வீட்டில் ஒரு இந்துப்பெண் ருதுஆய் ருதுசாந்தியாகிற வரையில்தான் கொஞ்சநாள் இருக்கிறாள். அவள் இல்லறத்துக்கு வேண்டிய துணைவியாயிருக்கும், சக்தியை இந்தச் சொற்பகாலத்தில் தகப்பன் வீட்டில் கற்றுக்கொள்வது அசாத்தியம். ஆகையால் அவள் "அகமுடையான்" வீட்டில்தான் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். "வீட்டுக்குப் பெரியவளாய் மாமியார் இருக்கும்போது, மனைவி என்னமாய் அந்தப்பெருமையைக் கைக்கொள்ளலாம்" என்றால், அப்படியன்று; மனைவிக்குச் சாமர்த்தியமும் யோக்கியதையும் இராதென்றுதான் அவர்கள் அப்படித்தாமே வீட்டுவேலை பார்த்துவருகிறார்கள். மருமகளுக்குச் சாமார்த்தியமும், யோக்கியதையுமிருப்பதோடு கூடப் பொறுப்பும் அக்கறையும், இருக்கவேண்டும். சிலபெண்கள் தம் கணவன் சம்பாதித்து வீட்டில் கொண்டுவந்துபோடும் சாமான்களை அக்கறையாய்க் கரிசனத்துடன் சாவதானப்படுத்துகிறதில்லை. நாம் அந்தமாதிரிப் பெண்களை நேரிடப் பார்த்திருக்கிறோம். கணவன் சிரத்தையெடுத்துக்கொண்டு தன் சிறுமனைவிக்கு அக்கறையையும் பொறுப்பையும் சொல்லிக்கொடுத்தால் தன் மனைவியான ஒரு சிறுபெண் கற்றுக்கொள்ளாமல்

போவாளா? கணவன் அச்சிறிய பெண்ணுக்குக் கற்றுக்கொடுக்கும் விதத்தினுல்தான் அவளுக்கு அக்கரையும் பொறுப்பும் வரவேண்டும். அந்த விதமானது தன்வீட்டின் சந்தர்ப்பத்தை ஒட்டியிருக்கவேண்டும். அப்பெண்ணுக்கு அக்கரையும் பொறுப்பும் வந்தால் சாமர்த்தியமும் யோக்கியதையும் கூடவே வந்துநிற்கும். இந்த நான்கு குணங்களும் வந்துவிட்டால் அவள் நல்ல "அகமுடையாளா" யிருப்பதில் சந்தேகமில்லை.

"அப்படிப்பட்ட அகமுடையவளுக்குத் தன் வீட்டுக்குவேண்டியது இன்னது, வேண்டாதது, இன்னதென்று நன்ருய் தெரியும். கடையில் சாமான்கள் வாங்குவதும் பத்திரப்படுத்துவதும் அவளுக்குத்தான் தெரியும். செட்டுங்கட்டு மாய்க்குடித்தனம் பண்ணுவதற்கு அவளைவிட்டால் குடித்தனத்தில் வேறொருவருமில்லை. துணிகள் வாங்குவதும், உடைகள் தைப்பதும் பெண்களின் இஷ்டப்படி விட்டுவிடவேண்டும். ஒருவீட்டில் பெண்டாட்டியும் குழந்தைகளும் திருப்தியடைந்திருந்தால், புருஷன் வெளியில் இருந்து வந்தவுடன் தன் சிரமத்தைச் சந்தோஷமாய்க் குதூகலத்தில் பரிகாரம் பண்ணிக்கொள்வான். இப்படி வீட்டில் சந்துஷ்டி யிருக்கும்பட்சத்தில், அநேகவிதமான வியாதிகளும் நஷ்டங்களும் தடைபட்டுவராமலே நின்றுபோம்:

புருஷனுனவன் நீர், நிலம், குடிவாக்கு, தோட்டம், துறவுமுதலான விஷயமாய்ச்சரியாய்ச் செலவிடுவான் என்பதில் சந்தேகமில்லை; வீட்டுச் செலவு விஷயத்தில் புருஷன் தலையிட்டால், புருஷன் பெண்சாதி யிருவருக்கும் சுகமில்லை.

ஆகையால் புருஷன்தேடும் பணத்தை இருவரும் முன்சொன்னபடி "அகமுடையானும்" "அகமுடையாளும்" முறையே தங்கள் தங்கள் விஷயங்களில் தடையில்லாமல் வேண்டியபடி செட்டுங்கட்டுமாய்ச் செலவழித்தாலொழிய, இருவரும் ஒரு குடித்தனத்தில், கூட்டாளிகள்போலச் சந்தோஷமாய் வாழ்வது அரிது.

செட்டும் கட்டுமாய்ச் செலவிடுவதும் அதினுல் கூடியமட்டில், குடித்தனத்துக்குச் சுகந்தேடிவைப்பதும் ஒரு பெரிதல்ல. இவ்விருவருக்கும், அவரவர் மரியாதையை அவரவர் காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டும். முன்காலத்தில் "பெருமையும் சிறுமையும் தான்தர வருமே" என்று பிரஜைகள் நடந்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. இப்போது "பெருமையும் சிறுமையுந்தான் கோள வருமே "என்று நடந்துக்கொண்டால் ஒழிய புறத்தியார், தகப்பனேயாகட்டும், அண்ணனேயாகட்டும், தம்பியாராகட்டும், தாயாராகட்டும், மாமனுர் மாமியாராகட்டும், யாராகட்டும், நமக்கு மரியாதை வைக்கிறதில்லை. பெண்டாட்டி, மரியாதைக்காகத் தான் புருஷனிடத்தில் கொஞ்சம் வணங்கி நடந்துகொண்டால், அந்த வணக்கத்தை நல்லமாதிரியாய் எண்ணி அதற்குத்தக்கபடி அவளுக்குப்பிரதி மரியாதை பண்ணினுல் சரியாயிருக்கும். அதல்லாது, அவள் வணக்கமா யிருக்கிருளே என்று அவளை இல்லாத பாடெல்லாம் படுத்தினுல், அவளுக்கு வணக்கமான குணமிருந்து என்ன உபயோகம்? அவளுக்கு ஒருசுகமுமில்லை. ஒரு பெண்சாதி தன் மரியாதையைத்தான் போக்கடித்துக்கொள்ளாமல் அதைவகித்துக்கொண்டு தன்கணவனிடத்தில் நடந்துகொண்டால், கணவன் சமர்த்தனுயிருந்தால், அந்த மரியாதைக்கு ஹானி பண்ணமாட்டான். மூடனுயிருந்தால் அந்தமாதிரி சாமர்த்தியமாய் நடந்துகொள்ளும் மனையாட்டிக்குச் சந்தேகமில்லாமல் பயப்பட்டே நடப்பான். அவள் ஒரு மரியாதையைவகித்துக் கொண்டு நடக்காத போனுல் அல்லது கணவன் அவளுக்கு மரியாதை பண்ணவிட்டால், அவளால் வேண்டியகாரியங்கள் நடவா; அப்படி நடக்காததினுல் குடித்தனங்களுக்கு எவ்வளவோ நஷ்டங்கள் நேரிடுகின்றன.

அவளுக்குச் சுவாதீனம் ஒன்றும் வைக்காமல், எல்லாச்செலவுக்கும் தன்கணவனை வந்து கேட்கவேண்டுமென்றால் அவளுக்கு வெகுகஷ்டமாய் இருக்கும்; அன்றி அவளுக்கு வெகு மானக்குறைவாயும் வெட்கமாயும் இருக்கும், ஆகவே அவள் பிரவேசித்து ஸ்திரீகள் மூலமாய் நடக்கவேண்டிய வற்றிலவளுக்கு அக்கரையுண்டாகாது "என் இது செய்யவில்லை" என்று ஒருவேளைபுருஷன் கேட்டால் "ஆமாம் உங்களையார் தம்படி முதற்கொண்டு பிச்சை கேட்டுக்கொண் டிருப்பார்கள்? இந்தவீட்டில் எனக்கு ஒரு தம்படிக்குக்கூடச் சுவாதீனமில்லை" என்று சொல்லி உடனே அழுதுவிடுவாள். ஸ்திரீகளின் இருதயம் வெகு இளகினது. அவர்களின் மனதைக் கெடுக்காமல் அவர்களைக் கணவர்கள் தம்வழிக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். சிலர் அவர்களின் வாயையும் கையும் கட்டி வைப்பதினால், வீட்டில் சிலபெண்கள் பணம்திருடிக் கடையில் அசுத்தமான பட்சணத்தைவாங்கித் தின்கிறார்கள். சிலவேளையில் சிறுதனம் விற்று அதினால் தமக்கு வேண்டிய சாமான்கள் வாங்கிக்கொள் கிறார்கள். அந்த அசுத்தமான பட்சணம் எவ்வளவு உடம்புக்கு கெடுதிபண்ணுமோ, அது கணவனுக்கு தெரிவதில்லை. அச்சிறுதனத்தால் கணவன் சொத்து எவ்வளவு நஷ்டப்படுமோ அதுவும் அவனுக்குத் தெரிகிறதில்லை. ஆகையால், ஒருகணவன் தனக்கு வீட்டில் சுகமிருக்கவேண்டுமென்றால், தன்மனைவியைத்தனக்கொரு நிதிக்காரனாய்ப் பாவித்து அவளிடத்தில் தான் சம்பாதிக்கும் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, அவள் தன்னைக் கேட்பதற்குப் பதிலாய்த் தான் ஒவ்வொரு தம்படிக்கும் அவளைப்பணம் கேட்டுக்கொண்டு செலவழிக்கவேண்டும். அப்போது நாம் துன்மார்க்கமாய் ஒரு செலவு செய்வதாயிருந்தாலும் அது அவள் பார்வைக்கு வந்துவிடும். அப்போது அவள் நமக்குத்தன்னாலான புத்திமதி சொல்லக்கூடும்.

இப்படிச் செய்துபார்த்தால், கடைசியில் வருஷாந்திரத்தில் கணக்கு வழக்குகள் பார்க்கும்போது, அவளால் லாபம் வந்திருக்குமே ஒழிய வேறில்லை.

ஆனால் அவளை நாமெப்போதும் நமக்குத்தெரிந்தமட்டில் யுக்திபுத்திகள் சொல்லிக் கொடுத்து அத்தியாவசியமான பட்சத்தில் அவள் செலவிடும் பணத்துக்குக் கணக்கு சொல்லும்படிச் செய்ய வேண்டும்.

இல்லாளகத்திருக்க இல்லாளுமில்லாளே யாமாகில்
* * * *
புலிகிடந்த தூராய் விடும்.

ஸிம்பலைன்.

பிஸானியோ:—மாதே! உடம்பு சௌக்கியமா யிருக்கிறதா?

இமொஜன்:— சண்டாளா சீ, என் முன்னிற்காதே, ஒரு நொடிப்பொழுதில் இதைவிட்டு ஓடிப்போ, நீ எனக்கு விஷத்தை யல்லவா தந்தாய்? துஷ்டா! நீ இனி யரண்மனைக்கு வந்தால் உடனே யிறந்தாய், சீக்கிரம் ஓடிப்போ, என்முன்னிற்காதே.

ஸிம்பலீன்:— ஆ! இது இமோஜன் குரல்தான்!

பிஸானியோ:—நான் தந்தமருந்தை அதிக விலையுயர்ந்ததாக நான்நினைக்காமற் போனால் தெய்வம் என்னை நரகத்தில் வீழ்த்திச் சித்திரவதை செய்யட்டும் நல்லமருந்தென்று சொல்லி இராணி யெனக்குத் தந்தாள்.

ஸிம்பலீன்:— இன்னும் அதிக விசேஷ சமாசாரமா!

இமொஜன்:— அந்த மருந்து விஷத்துக்குச் சமமாயிருந்தது.

கார்னீலியஸ்:—மகாராஜாவே! இராணி சொன்னவற்றில் ஒன்றை உங்களிடத்திலு ரைக்க மறந்துவிட்டேன்; ஒரு நல்லமருந்தென்று விஷத்தை பிஸானியோ விடத்தில் இராணி கொடுத்ததாகவும் அதை இமொஜனுக்குக் கொடுத்தால் அவள் உடனே யிறந்துபோயிருப்பா ளென்றும் சொன்னாள்; ஆகையால் பிஸானியோ சொன்னது உண்மைதான்.

ஸிம்பலீன்:— கார்னீலியஸ்! இது என்ன சங்கதி?

கார்னீலியஸ்:—அரசனே! கெட்ட ஜெந்துக்களாகிய பூனை, நாய்முதலியவைகளை கொல்லுதற்கு விஷம் ஒன்று செய்து தரவேண்டுமென்று இராணி பலமுறையும் நிர்ப்பந்தம் செய்ய நான் அவளுடைய கொடிய செய்கைகளுக்குப் பயந்து மற்ற விஷயங்களிலும் அவள் உபயோகிப்பா ளென்று நினைத்து சாப்பிட்டமாத்திரத்தில் பிரேதம்போலாய் சிறிது பொழுதில் பஞ்சேந்திரியங்க ளெல்லாம் சுவாதீனத்தா லாகக்கூடிய ஒரு மருந்தை செய்து கொடுத்திருக்கிறேன். இமொஜன்! நீ அதை சாப்பிட்டாயோ?

இமொஜன்:— அதை உட்கொண்டு இறந்தவளைப்போலாய் விட்டேன்

பெலாரியஸ்:— பிள்ளைகளே! நம்முடைய தப்பிதத்தை யறிந்துகொண்டீர்களா.

கைடீரியஸ்:— இவள் நம்முடைய பைடீலிதான்

இமொஜன்:— என் பிராணநாதா! உங்கள் நாயகியை ஏன் தள்ளிவிட்டீர்? இன்னும் ஒரு தரம் தள்ளுங்கள் பார்ப்போம்! (அவனைக் கட்டிக்கொண்டாள்)

பாஸ்துமஸ்:— என் கண்ணே! என்னுயிரே!! ஒரு பழத்தைப்போல் நான் இறந்துபோகிறவரையில் என்னைப்பற்றித் தொங்கிக்கொண்டிரு; நான்உன்னைவிட்டு இனிமேல் பிரியமாட்டேன்.

ஸிம்பலீன்:— இமொஜன்! குழந்தாய்! என் செல்வமே! நீ யடைந்த சந்தோஷத்தினால் என்னை மறந்துவிட்டாயோ? என்னிடத்தில் ஒரு வார்த்தையாவது பேசக்கூடாதா?

இமொஜன்:— உங்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்கின்றேன் பிதா! என்னைக் கருணையுடன் ஆசீர்வதிக்க வேணும்.

பெலாரியஸ்:— (மைந்தர்களைப்பார்த்து) நீங்கள் இச்சிறுவனிடத்தில் அதிகப்பிரியமுடனிருந்த காரணம் இப்பொழுது தான் தெரிந்துகொண்டேன். உங்கள் பேரில் குற்றமில்லை உங்களைப் பழிக்கவுமாட்டேன்

ஸிம்பலீன்:— இமொஜன்! என் கண்களினின்றும் ஆநந்த பாஷ்பம் சொரிகின்றன; கடவுள் உன்னை யாசீர்வதிக்கட்டும். இமொஜன்! எழுந்திரு நீ தீர்க்கசுமங்கலியாயிரு, இவற்றையெல்லாம் கண்டுகளிக்க உன் சிற்றன்னை யில்லையே, அவள் இறந்துபோயினளே.

இமொஜன்:— பிதா! அதற்காக நான் அதிக விசனப்படுகிறேன்.

ஸிம்பலீன்:— வாஸ்தவமாக அவள் மகா கொடியவளாயிருந்தாள்; ஆனால் அவள் அவ்விதமிருந்ததினால் தான் நாமிருவரும் யாவரும் ஆச்சரியப் படும்படியாக இப்பொழுது சந்தித்தோம்; அவளுடைய பிள்ளையாகிய க்ளோட்டனைக் அனேக நாளாகக் காணவில்லை; அவன் எங்கே போனான்? எதற்காகப் போனானென்று ஒருவருக்கும் தெரியாது?

பிஸானியோ:—மகாராஜாவே! நான் இப்பொழுது ஒருவருக்கும் பயப்பட வேண்டியதில்லை உள்ளதைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். இமொஜன் இதைவிட்டுப்போனவுடன் க்ளோட்டன் தன்னுடைய கண்கள் சிவக்க உதடுகளும் புருவங்களும் பட படவென்று துடிக்க, கையில் வாளை யேந்திக்கொண்டு இமொஜன் போயிருந்த இடத்தைச் சொல்லாமற் போனால் நான் உடனே யிறப்பேனென்று சொன்னான். என்னுடைய நல்ல அதிர்ஷ்டம், பாஸ்துமஸ் எழுதிய கள்ள எழுத்து ஒன்று என்னிடத்திலிருந்தது; அதைக் கண்டவுடன் மில்போர்ட் ஹேவனிலுள்ள மலைகளில் அவளைத் தேட வேணுமென்று நிச்சயித்து அதிக கோபத்துடன் என்னிடத்திலிருந்த பாஸ்துமஸுடைய உடைகளை வாங்கி அவற்றைத் தரித்துக்கொண்டு இமொஜனைக் கண்டு அவள் மானத்தை யழிக்கிறேனென்று கெட்ட அபிப் பிராயத்துடன் போனான். அதற்குப்பின் நடந்தது என்ன வென்று அறியமாட்டேன்.

கைடீரியஸ்:— இந்தக்கதையை நான் முடித்து விடுகிறேன்; க்ளோட்டனை நான் காட்டில் கொன்றேன்.

ஸிம்பலீன்:— ஆ! என்னசொன்னாய்! நீங்கள் எவ்வளவு நன்மை செய்த போதிலும் இக்காரியத்தைச் செய்ததற்காக உங்களைத் தெண்டிக்காமல் விடேன். ஏ! வீரா! நீ சொன்னவற்றை யில்லை யென்று சொன்னால் உன்னைக் காப்பாற்றுவேன்.

கைடீரியஸ்:— நான் சொல்லியது உண்மைதான், நான் தான் அவனைக்கொன்றேன்.

ஸிம்பலீன்:— அவன் சிற்றரசன் என்பதை நீ யறிந்திலேயோ?

கைடீரியஸ்:— அவனைப்போல் மரியாதை கெட்டவனை இதுவரை நான் கண்டதேயில்லை. எனக்குச் செய்த கொடிய செய்கைகளைப்பார்த்தால் அவனைச் சிற்றரசனென்று சொல்லக் கூடாது. சிற்றரசர்களுக்குரிய குணங்களில் ஒரு அம்சமாவது அவனிடத்தில் காணப்படவில்லை. அவனுடைய வசைச்சொற்களோ ஒரு சமுத்திரம் இவ்விதம் கர்ச்சித்து வந்தால் உடனே அதை உதைத்துத் தள்ளியிருப்பேன். அவனுடைய தலையை நான்தான் வெட்டினேன். இச்சங்கதியைச் சொல்லுகிறதற்கு அவன் இங்கே இல்லாததைப்பற்றி அதிக சந்தோஷப்படுகிறேன்.

ஸிம்பலீன்:— உன்னைப்பற்றி அதிக விசனப்படுகிறேன். உன்வாக்கால் தானே நீ யிறந்து போகும்படியாய் நேரிட்டது, எங்கள் சட்டத்துக்குள் ளானாய்; அதின் பிரகாரம் நீ இப்போழுதே யிறக்கவேண்டியது.

இமொஜன்:— அந்த தலையற்ற க்ளோட்டனை என் நாதன் என்றல்லவோ நினைத்தேன். க்ளோட்டனுக்காகவா கண்ணீர் விட்டு அழுதுகொண்டிருந்தேன்.

விம்பலீன் :— (கைடீரியஸைப் பார்த்து) இனி என்முன்னிற்காதே அங்கே யாரடா, இவனைப் பிடித்துக் கட்டிக் கொண்டுபோங்கள்.

பெலாரியஸ் :— அரசனே! சற்று பொருத்துக் கொள்ளவேணும் இச்சிறுவன் கொன்ற க்ளோட்டனைப் பார்க்கிலும் அவன் அதிக மேன்மையுடையவனா யிருக்கிறான். தவிர உன்னைப்போல நல்ல வம்சத்தில் பிறந்தவனா யிருக்கிறான். ஆயிரம் க்ளோட்டனைப் பார்க்கிலும் அதிக மேன்மையுள்ளவன். அவனுடைய கைகளை விட்டுவிடுங்கள்; அவன் கட்டுப்படுகிறதற்கு பிறந்தவனல்லன்.

விம்பலீன் :— வயது சென்ற வீரனே! என்ன சொன்னாய்? உன் வார்த்தைகளால் என்னுடைய கோபத்தை யதிகரிக்கச் செய்தாய்; உங்களுக்குரிய வெகுமதிகளையும் தரவொட்டாமல் ஆக்கினாய். இவர்கள் என்னைப்போல நல்ல வம்சத்தில் பிறந்தவர்களா! எப்படி? ஏன் பொய்சொல்லுகிறாய்?

ஆர்விராகஸ் :— இந்தவிஷயத்தில் என் பிதாசொன்னது அதிகமாய்ப் போய்விட்டது.

ஸிம்பலீன் :— அதினால் நீங்கள் இப்பொழுதே இறக்கக்கட வீர்கள்.

பெலாரியஸ் :— நாங்கள் மூவரும் இறக்கச் சித்தமாயிருக்கிறோம். ஆனால் எங்களில் இவர்களை நானுரைத்தபடி நல்ல வம்சத்தில் பிறந்தவர்களாக முதலில் ரூபிக்கிறேன். மைந்தர்களே! நான் இப்பொழுது அபாயகரமான சங்கதி ஒன்றை வெளியிட வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் உங்களுக்கு நன்மை யுண்டாகும்.

ஆர்விராகஸ் :— பிதா! உங்களுக்கு அபாயம் வந்தால் அது எங்களுக்கும் அபாயந்தான்.

கைடீரியஸ் :— எங்களுக்கு நன்மையுண்டாகுமானால் அந்த நன்மை உங்களுக்கு முண்டாகும். நீங்கள் வேறு நாங்கள் வேறென்று நினைக்கவேண்டாம்.

பெலாரியஸ் :— ஆனால் நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். மேன்மை பொருந்திய அரசனே! உங்களுடைய தேசத்தில் பெலாரியஸ் என்ற பெயரையுடைய ஒரு வீரனிருந்தான்.

ஸிம்பலீன் :— அவனைப்பற்றி உனக்கு என்ன, அவன் ஒரு கெட்ட துரோகி, அதினால் அவனை நாட்டைவிட்டுப் போகும்படியாக உத்தரவளித்தேன்.

பெலாரியஸ் :— நான் சொல்வதைக் கேட்கவேணும். உங்கள் முன்பாக கிழட்டு வடிவத்துடனிருக்கிறவன் தான் அந்த பெலாரியஸ். அவனை நாட்டைவிட்டு ஓடிப்போகச் சொன்னீர்கள்; ஆனால் அவனை துரோகி யென்றுரைத்ததின் காரணம் எனக்குத் தெரியவில்லை.

ஸிம்பலீன் :— நீ என் முன்னிற்காதே, இவனை அப்புறம் கொண்டுபோங்கள், உலக முழுவதையும் எனக்கு ஈடாகத்தந்தாலும் இவனைக்காப்பாற்ற மாட்டேன்.

பெலாரியஸ் :— அதிகமாய்க் கோபித்துக் கொள்ள வேண்டாம். முதலில் உங்களுடைய மைந்தர்களை இதுவரையில் வளர்த்து காப்பாற்றினதற்குண்டான கூலியைத்தாருங்கள். அதை நான் பெற்றவுடன் நீங்கள் அதை தாமதியாமல் உங்களுடைய பொக்கிஷத்தில்சேர்த்துவிடலாம். பிறகு என்னை உங்களிஷ்டம்போல் செய்துகொள்ளுங்கள். முதலில் என் கூலியைத் தாருங்கள்.

ஸிம்பலீன் :— என்னுடைய மைந்தர்களையா! வளர்த்ததற்காகவா!

பெலாரியஸ் :—அரசனே! உங்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்கின்றேன். நான் எழுந்திருக்கு முன் உங்களுடைய குழந்தைகளை உங்களிடம் தருகிறேன்; தந்தபிறகு இக்கிழவனைக் காப்பாற்றவேண்டாம். அரசனே! என்னைப்பிதாவென்று கூப்பிட்டு, தாங்கள் என்னுடைய மைந்தர்களென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற இந்த இரண்டு வாலிபப் பிரபுக்களும் என்னுடைய குழந்தைகளல்ல. இவர்கள் உங்களுடைய பிள்ளைகள். உங்களுக்கு ஜெனித்தவர்கள்.

ஸிம்பலீன் :— என்ன! என் குழந்தைகளா! கள்ளத்தனமாய் பட்டத்துக்கு வேறே குழந்தைகளை என் குழந்தைகளென்று சொல்லிக்கொண்டு வரப்பார்க்கி ருயோ, என்னதைரியம் உனக்கு?

பெலாரியஸ் :—நீங்கள் உங்களுடைய பிதாவின் குழந்தை என்பது எவ்வளவு நிச்சய மோ, அவ்வளவு நிச்சயமாக இவர்களும் உங்களுடைய குழந்தைகள் தான். சந்தேகிக்க வேண்டாம். மகாராஜாவே! ஒரு காலத்தில் நீங்கள் நாட்டை விட்டுப்போகும் படியாகச் செய்த பெலாரியஸ் நான்தான். பிறர் என்னை துரோகி யென்று அநியாயமாய்ச் சொல்ல அதைக் கேட்டு என்னை நாட்டை விட்டுப் போகச் சொல்லி அதிக சந்தோஷத் துடனிருந்தீர். நீங்கள் கொடுத்த தெண்டனையை யனுபவித்தேனே, அதுதான் நான் உங்களுக்குச் செய்த தீங்கு. இந்தவாலிபர்களை இரு பது வருடகாலமாக நான் வளர்த்து அவர்களுக்கு சதுர் உபாயங்களைக் கற்றுக்கொடுத்தேன். என்னுடைய திறமையோ உங்களுக்கு நன்ருகத் தெரியும். இவர்களுடைய திறமையை இச்சண்டையில் நீங்கள் அறிந்துவிட்டீர்கள். இவர்களைக் கொண்டுபோவதற்காக நான் கலியா ணஞ் செய்துகொண்ட இவர்களுடைய தாதியாகிய யூரிபைலி, என்னை நீங்கள் நாட்டை விட்டுப்போவென்ற வுடன், இவர்களைத் திரு டிக்கொண்டு வந்தாள். என்னை அநியாயமாகத் தெண்டித்ததினல் இவர் களைத் திருடிக்கொண்டு வரும்படியாக அவளிடத்தில் ஏற்பாடு செய் தேன். என்னை எவ்விதம் கஷ்டப்படுத்தினீர்களோ, அவ்விதம் நானும் உங்களைக் கஷ்டப் படுத்திவிட்டேன். என் கருணையுள்ள இறைவனே! உங்களுடைய புத்திரர்கள் இதோ இருக்கின்றனர். நீங்கள் அவர்களை திரும்ப எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனல் உலகத்தில் நல்லதோழர்களா யிருந்த இப்பிரபுக்களை நான் இப்பொழுது பிரிக்கும்படியாக நேரிடு கிறது. தெய்வமே! இவர்களைப்பிரிந்து எவ்விதம் உயிருடனிருப்பேன்? வாலிபர்களே! உங்களைக் கடவுள் கருணையுடன் ஆசீர்வதிப்பாராக.

ஸிம்பலீன் :— நீ அதிக விசனத்துடன் அழுதுகொண்டு பேசுவதினல் நீ சொன்னவை கள் உண்மையாக விருக்கலாம்; உங்களுடைய வீரத்தன்மை எவ்வளவு உண்மையா யிருக்கிறதோ, அதேமாதிரியாக இவ்வரலாறும் உண்மையா யிருக்கும். காணமற்போன மைந்தர்கள் இவர்களாயிருந்தால் என்னைப் போல பாக்கிய சாலியா ரிருக்கிருர்கள்?

பெலாரியஸ் :—நான் சொல்வதை அன்புடன் கேட்கவேணும் பாலிடோர் என்றழைக்கப்பட்ட இச்சிறுவன்தான் கைடீரியஸ்; காட்வால் என்று கூப்பிடப் படும் இவ்வாலிபன்தான் ஆர்விராகஸ். அதிகவிநோதமாகச் செய்யப் பட்ட பட்டாடையினால் இவர்களை அரண்மனையிலிருந்தும் மூடிக் கொண்டுவந்தேன். நான் சொன்னவற்றை ருசுப்படுத்த அந்த ஆடையை வேணுமானால் கொண்டுவந்து காட்டுகிறேன்.

ஸிம்பலீன் :— அவர்களுக்கு வேறேவித அடையாளங்களுண்டு பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன். கைடீரியஸுடைய கழுத்தில் நல்ல நக்ஷத்திரத்துக்குச் சமமான ஒரு மறு இருந்தது; அது ஒரு விந்தையாக விருந்தது, அதைப் பார்ப்போம்.

பெலாரியஸ் :—நான் உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன், இவன் கைடீரியஸ்தான். பாருங்கள் நீங்கள் சொன்ன இயற்கையாயுள்ளமறு இன்னும் காணப் படுகின்றது. கடவுளே! உம்முடைய வல்லமையை யாரால் வரைக்க முடியும்? இவன் கைடீரியஸென்று ருசுப்படுத்த இந்த மறு அழிவின்றிருப்பதைப்பார்க்க அதிக சந்தோஷப்படுகிறேன். கடவுளது செயலை யாராலறியக்கூடும்?

ஸிம்பலீன் :— என்ன ஆச்சரியம்! ஒரு தடவையில் மூன்று குழந்தைகளைப் பெற்ற தாயாருக்குச் சமமா யிருக்கிறேன். நானிப்பொழுது அடைகிற சந்தோஷத்தைப் போல பிரசவகாலத்தில் யாராவது அடைந்திருப்பார்களா? குழந்தைகளே! உங்களை யாசீர்வதிக்கிறேன். நீங்கள் க்ஷேமத்துடனிருந்து இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துகொண் டிருங்கள். என்னுடைய துர் அதிர்ஷ்டத்தினால் உங்களைச் சிலகாலமாக காண சந்தர்ப்பமில்லாமற் போய்விட்டது. என்றாலும் நீங்கள் இராச்சியத்துக்குத் திரும்பி வந்ததைப்பற்றி அதிக சந்தோஷப்படுகிறேன். இமோஜன்! உன்னுடைய சகோதரர்கள் திரும்பி வந்ததினால் நீ இந்த இராச்சியத்தை யிழந்தாய்!

இமொஜன் :— பிதா! என்ன! இவ்விதம் சொன்னீர்கள்? இப்பொழுது நான் இரண்டு இராச்சியத்தையல்லவோ பெற்றேன். சகோதரர்களே! கடைசியாக நாம் இவ்விதம் சந்தோஷமாய்ச் சந்தித்தோம். இனிமேலாக நான் பொய்யனென்று சொல்லாதேயுங்கள். நான் உங்களுடைய சகோதரியா யிருக்க என்னை சகோதரனென்று கூப்பிட்டீர்கள். நானோ உங்களைச் சகோதரர்களென் றழைத்தேன். இதில் யார் சத்தியவானென்று நீங்களே சொல்லுங்கள்!

ஸிம்பலீன் :— நீங்கள் எப்பொழுதாவது சந்தித்தீர்களா?

ஆர்விராகஸ்:—பிதா! ஆம், நாங்கள் மலைகளுக்கு நடுவில் சந்தித்தோம்.

கைடீரியஸ் :— சந்தித்தவுடன் அதிகப் பிரியமாயிருந்தோம். இவள் இறந்துபோனதாக நினைத்து இவளை அடக்கம் செய்தவரையில் அப்படியே பிரியத்துடனிருந்தோம்.

கார்னீலியஸ்: அவள் இறந்தது இராணிகொடுத்த மருந்தினாலல்லவோ?

ஸிம்பலீன்:— ஆ! ஆ! இயற்கையின் அதிசயத்தைப் பார்த்தீர்களா? இவர்கள் சந்தித்தவுடன் ஒருவரை யொருவர் அதிகப்பிரியமாக நேசித்தார்களாம். நான் இக்கதையின் வரலாற்றை யெப்பொழுது முழுவதும் கேட்கப்போகிறேனே? எந்த இடத்தில்? எவ்விதம் காலங்கழித்தீர்கள்? நம்முன் கைதியாக வந்திருக்கிற லூஷியஸிடத்தில் எப்பொழுது வேலையை யேற்றுக்கொண்டாய்? நீ ஆண்வேடந் தரிக்கவேண்டிய காரணமென்ன? உன் சகோதரர்களை எப்பொழுது சந்தித்தாய்? அவர்களைவிட்டு எவ்விதம் பிரிந்தாய்? அரண்மனையிலிருந்து என்னகாரணமாக ஓடிப்போனாய்? எங்கே ஓடிப்போனாய்? நீங்கள் மூவரும் சண்டைக்கு வரவேண்டிய காரணம் என்ன? இன்னும் அநேகவித சங்கதிகளை அறியவேண்டியிருக்கிறது. இவைகளை அறியவேண்டிய இடமும் சமயமும் இதல்ல. இதோ பார், பாஸ்துமஸ் இமோஜனிடத்தில் அடைக்கலமா யிருக்கிறான். இமோஜனும் மின்னலைப்போல பாஸ்துமஸையும், சகோதரர்களையும், என்னையும், தன்னுடைய எஜமானனாகிய லூஷியஸையும் அதிக சந்தோஷத்துடன் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அவர்களும் இவளைப் பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். நாம் இப்பொழுது இவ்விடத்தைவிட்டு கோவிலுக்குப்போய் சிறப்புகள் செய்து களித்திருப்போம் வாருங்கள்; (பெலாரியாஸைப் பார்த்து) நீ செய்த குற்றங்கள் பூராவையும் மறந்துவிட்டேன், இன்றுமுதல் என்னுடைய சகோதரனைப் போலானாய்; எப்பொழுதும் இவ்வண்ணமே நினைத்துக் கொண்டிருப்பேன். எல்லாரும் சந்தோஷ சாகரத்தில் மூழ்கிவிட்டோம். நம்முன்பாக நிற்கிற இக்கைதிகளனைவரையும் விட்டுவிடுங்கள். இந்தவேளையில் அவர்கள் விசனப்படவேண்டாம்; அவர்களும் சந்தோஷமா யிருக்கட்டும்.

இமோஜன்:— என் பிரியமுள்ள எஜமானனே! (லூஷியஸைப் பார்த்து) நான் முதலில் உங்களை மறந்தவள்போலிருந்ததற்காக என்னை மன்னிக்கவேணும்; நான் முன்னுழைத்ததைப் பார்க்கிலும் பதின்மடங்கு பணிவிடைகள் செய்ய இன்னும் தயாராயிருக்கிறேன். என்னை யாசீர்வதிக்கவேணும். (நமஸ்காரம் செய்கிறாள்.)

லூஷியஸ்:— நீ க்ஷேமத்துடனிருப்பாயாக.

ஸிம்பலீன்:— நல்லது, சந்தோஷத்தினால் ஒரு சங்கதியை மறந்துவிட்டோம். விசேஷமாக யுத்தஞ்செய்து வெற்றியைக்கொடுத்த அந்த எளியவீரன் இங்கேயிருக்கத் தகுந்தவனாயிற்றே; அவன் இங்கேவந்து என்னுடைய வந்தனங்களைப் பெற்றால் எவ்வளவு ஆனந்தமாயிருப்பேன். அவனைக் காணவில்லையே!

பாஸ்துமஸ்:— கந்த உடைகளைத் தரித்துக்கொண்டு இம்மூவர்களுடன் சண்டைசெய்தவன் நான்தான்; வேறே ஒருவருமில்லை. அது நான் நினைத்தகாரியம் நிறைவேறுகிறதற்கு இட்டகோலம். இயாகிமோ! அது நானே அல்லவோ' என்று ருசுச்சொல்லு. நான் உன்னைக் கீழேதள்ளி கொன்றுவிடும் சந்தர்ப்பத்திலிருந்ததை மறந்தனையோ?

இயாக்கிமோ:—(குனிந்துகொண்டு) நான் இதோவிழுந்துவிட்டேன். குற்றமுடைய என்மனம் உன்பலத்தால் என்னைக் குனியச்சொல்லுகிறது. உனக்கு அநேகந்தடவை கடமைப்பட்டிருக்கிற இந்த உயிரை நீயே வாங்கிவிடு. ஆனால் முதலில் இந்தமோதிரத்தையும் பதிவிரதாசிரோன்மணியாகிய இமோஜனிடத்திலிருந்து நான் அபகரித்துக்கொண்ட இந்தக் காப்பையும் எடுத்துக்கொள்; பிறகு என்னை விட்டுவிடாதே.

பாஸ்துமஸ்:— என்னிடத்தில் குனிந்துநிற்காதே. உன்பேரில் எனக்கிருக்கிற அதிகாரமானது உன்னைக் காப்பாற்றச் சொல்லுகிறது. என்பேரிலிருக்கிற அகங்காரமோ நீ செய்த குற்றங்களுக்காக உன்னை மன்னிக்கச்சொல்லுகிறது. நீ ஜீவித்திருந்து மற்றவர்களை வஞ்சியாமல் பெருந்தன்மையுடனிரு.

ஸிம்பலீன்:— என்ன பெருந்தன்மையான தீர்ப்புச்செய்தான்! நம்முடைய மருமகன் காண்பித்த பெருந்தன்மையையும் தயாள குணத்தையும் நாம் பாடமாகப் படித்துக்கொண்டு எல்லாரையும் மன்னிப்போம்.

ஆர்விராகஸ்:— (பாஸ்துமஸைப்பார்த்து) நீ எங்களுக்கு ஒரு சகோதரனாய்விட்டாய்; அதனால் அதிக சந்தோஷப்படுகிறோம்.

ஸிம்பலீன்:— நல்லது, நாமனைவரும் சமாதானமாய்ப் போகலாம். லூஷியஸ்! நாங்கள் யுத்தத்தில் ஜெயித்தவர்களானாலும் உங்கள் சக்கரவர்த்திக்கு அடிமைப்பட்டவர்களாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். என் மனைவியுடையவும் க்ளோட்டனுடையவும் துற்போதனைகளால் கப்பந்தரமாட்டேனென்று சொல்லி சண்டையிட்டு நாங்கள் வெற்றியடைந்திருந்தாலும் வழக்கப்படி கொடுத்துக்கொண்டுவந்த கப்பத்தை இப்பொழுது கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறோம். தேவர்களைச் சந்தோஷிப்பிக்க கோவில்களுக்குப் போய் சிறப்புகள் செய்வோம். நம்முடைய தேசத்து ஜனங்களுக்கு இந்த சமாசாரத்தை தெரியப்படுத்துவோம். இனிமேலாக ரோமன் ஜாதியாரும் நாமும் முன்னிருந்ததைவிட அதிக இஷ்டர்களா யிருக்கவேணும். எல்லாருடைய மனதும் சந்தோஷமடைய யாவருக்கும் ஒரு பெரிய விருந் தளிப்போம் என்று சொல்லி அரண்மனைக்குப் போய்ச் சந்தோஷத்துட னிருந்தார்கள். அடுத்தநாள் காலையில் இமோஜனுக்கும் பாஸ்துமஸுக்கும் கோலா காலமாய் கலியாணத்தை முடித்து எல்லாரும் உண்டுகளித்து சுகமாய் நீடூழிவாழ்ந்திருந்தார்கள்.

வி. கோபால ஐயங்கார். பி. ஏ.,

*பெண் கல்வி.

(மிஸ்ஸஸ் சத்தியநாதன் சொன்னதடங்கியது).

திருவள்ளுவநாயனூர் "கற்கசடற கற்றபின் நிற்க அதற்குத்தக" என்றார் கற்பதில் மாத்திரம் அப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டு மென்பதில்லை சொல்வதிலும் அப்படியே ஒரு மனுஷன் நடந்துகொள்ள வேண்டு மென்பது என் தாத்பரியம். ஆகவே முன்சொன்ன குறளைப் பின்வரு மாறு மாற்றலாம் "சொல்கச் செலவுற சொன்னபின் நிற்க அதற்குத் தக" இப்படி இலகுவாய் மாற்றலாமாயினும் மாற்றியபடி நம்முடையவர்களுக்குள் நிற்பாரைத்தான் காணோம். இந்தியாவில் எல்லாச் சங்கதிகளும் மகாபடாடோப வார்த்தைகளுடன் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றன. படாடோப வார்த்தைகள் சொன்னதுக்குத் தக்கபடி நாம் நடந்து கொள்வதில்லை. இந்தியாவில் பெண்களுக்கு கல்வி வேண்டும் வேண்டுமென்று சொல்லாதவர்கள் இல்லை. சொல்லாதிருந்தாலும் ஒரு வேளை இந்தியாவுக்கு ஒரு விதத்தில் கண்ணியமாயினும் நிலைத்திருக்கும். எப்போது சொல்லிச் செய்யவில்லையோ அப்போது புறத்தேசத்தார் நம்மைப் பார்த்துப் பழிக்கிறார்கள். நல்ல வேளையாய் இப்போதிப்போது பெண்களுக்குப் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்கக் கூடாது. என்று நினைத்து வந்த நினைப்பு நீங்கிக்கொண் டிருக்கிறது. ஆகையால் இந்தியாவில் ஆண்பிள்ளைகள் மாத்திரமேயன்றி பெண்பிள்ளைகள் கூடப் பெண்பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பு வேண்டுமென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். முற்காலத்தைக் காட்டிலும் இந்தியாவில் பெண்களின் நிலைமை இப்போது வெகு விருத்தி யடைந்திருக்கிறது. ஆனாலும் எவ்வளவு விருத்தியாகவேண்டி யிருக்கிறதோ அவ்வளவு விருத்தியாகவில்லை. இந்தியாவில் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகும் வயதுள்ள ஆண்பிள்ளைகளின் மொத்தத் தொகையில் பள்ளிக்கூடத்தில் இப்போது வாசிக்கும் ஆண் பிள்ளைகளின் தொகை 100-க்கு 22. அதேமாதிரி இப்போது வாசிக்கும் பெண் பிள்ளைகளின் தொகை 100-க்கு 3. அப்பர் பிரைமரி வகுப்புக்குப் பிறகு பெண்களுக்குக் கல்வி நடக்கிறதேயில்லை. அதைப் பார்த்தால், இந்தியாவில் பெண்கல்வி விருத்தியாகவே யாகாது என்று அதைரியம் பிறந்துபோகிறது. இது வெகு விசனகரமான செய்தி. இந்தியப் பெண்களின் நிலைமை விருத்திக்கு வருவது அவர்களின் படிப்பைப் பொறுத்தில்லையா? இருந்தும், வீட்டில் தகப்பனுக்கும் கணவனுக்கும் அற்பச் செய்திகள் சொல்லிக் குலாவிக்கொண்டும் அவர்களுடன் நகைப்பேச்சுகள் பேசிக்கொண்டும் பெண்கள் காலத்தை ஒழிக்கிறார்கள். அதினால் சில வேளையில் தகப்பனும் கணவனும் சாதாரணமாய்த் தமக்குப் புத்திமதி சொல்லுவாரில்லாமல் இவ்வுலக நடவடிக்கையில் நெறிதப்பித் துன்மார்க்கத்துக்குள் புகுகிறார்கள். இப்போது அநேக ஐரோப்பிய மாதர்கள் தம் கணவனுக்கும் தகப்பனுக்கும் எவ்வளவோ ஒத்தாசை செய்து வருகிறார்கள்.

இதைத்தவிர ஒரு படித்த ஸ்திரீ ஒரு வீட்டில் இருந்தால், அவள் தன் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்புச் சொல்லவும், அவர்களை நல்ல வழியில் நடத்தவும், உதவமாட்டாளா?

* A paper by Mrs. S. Sathianadhan Editor Indian Ladies' Magazine, read before the Madras Branch of the National Indian Association.

ஒருபடித்த ஸ்திரீ வீட்டிலிருப்பதும் சரி; நூறுபேர் ப்ரைவேட் டீச்சர் வைத்துப் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதும் சரி, ஏனென்றால், வீட்டில் பெண்டிர்கள் கையொழிந்தகாலத்தில் சும்மாதானே உட்கார்ந்து கொண்டு வெட்டிவம்பு பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? அவர்கள் படித்திருந்தால், தம் பிள்ளைகளுக்கு நல்ல படிப்புச் சொல்லிக்கொடுப்பார்கள். படிப்பு ஒன்றுதானா? வீட்டைச் சுத்தமாய் வைத்துக்கொண்டு தம் பிள்ளைகளுக்கும், கணவர்கள், தகப்பன்மார்கள் முதலானவர்களுக்கும், வியாதி வெக்கைவராமல் பார்த்துக்கொள்ள மாட்டார்களா? இப்போது சமைத்த கறி குழம்பு முதலானவைகளை மூடி வை யென்று எவ்வளவுதரம் பெண்டிர்களை வேண்டிக் கொண்ட போதிலும் மூடிவைப்பதில்லை. குழாய் சலத்தை வடிக்கட்டிக் காய்ச்சிப் பானையி லூற்றிச் சில்லிட்ட பிறகு குடிக்கக்கொடு என்று கணவன், தகப்பனார், முதலானவர் எவ்வளவு தரம் சொன்னாலும், அவ்வளவு தூரம் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்வதற்குச் சோம்பி அப்படியே வடிக்கட்டிக் காய்ச்சாமல், பானையில் ஊற்றிவைத்துவிட்டு கணவன் முதலானவர்கள் கேட்டால் காய்ச்சி ஊற்றின தண்ணீர்தான் என்று சிலபேர் பொய்சொல்லி விடுகிறார்கள். இது அசுத்தமென்று தனக்கு மனதில் நிச்சயமாய்ப் பட்டுப்போயிருந்தால் அப்படிச் செய்வார்களா? அப்படி மனதில் படுவதற்குப் படிப்பு மறிவுமன்றோ காரணம்? ஆயினும், அந்தப்படிப்பு நாம் கவனிக்கிறதில்லையே நாம் பெரிய வார்த்தைகளை வீணே சொல்லிக் காலத்தை யோட்டிவருகிறோம்.

இப்போது நாம் பெண்களுக்குப் படிப்பு அவசியமென்று காண்பித்தோம். என்ன மாதிரி படிப்பு அவர்களுக்கு வேண்டும் என்பது அடுத்தகேள்வி. பின்வருமாறு அந்தக் கேள்விக்குக் காலஞ்சென்ற மிஸ்டர் ஜஸ்டிஸ் முத்துசாமி ஐயர் பதில் சொன்னார்:—
"பெண்பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பு வழிகள் ஏற்படுத்தும்போது ஆண்பிள்ளைகளின் படிப்புக்கு ஏற்படுத்திய வழிகள்போல ஏற்படுத்தக் கூடாது. இந்தியாவில் பெண்களுயிர் வாழ்க்கைக்குத் தக்கபடி ஏற்பாடு செய்யவேண்டும், உயிர்வாழ்க்கையின் மத்தியில் அவர்களுக்கு நாம் அநேக செய்திகளுக்குத் தகுந்த உளவும் நீக்குப்போக்கும் தெரிந்துகொள்ளும்படியாய் அவர்கள் படிப்பு ஏற்படவேண்டும்.

அவர்கள் எழுத வாசிக்கக் கற்றுக்கொண்டு கணக்குவைப்பது மாத்திரம் தெரிந்து கொண்டாற் போதாது, அவர்கள் படிப்பால் தமக்கு ஒரு கையிருப்பான அறிவு சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு வீட்டு விசாரணை, பிணியுற்ற சுற்றத்தார்க்குச் செய்ய வேண்டிய ஊழியங்கள், தம் பிள்ளைகளைத் தகுந்தபடி நடத்தி வளர்க்க வேண்டிய விதம், சுத்தமாய் இருத்தல், அவர்களின் உடம்பு செம்மை கெட்டுப்போகாது பார்த்தல், வீட்டைச்சுத்தமாய் வைத்துக்கொள்ளல், வீட்டில் சாமான்களைக் கடைப்படுத்தாமல் பார்த்தல், வீட்டுக்குள் எல்லார்க்கும் திருப்தியும் இன்பமும் உண்டாகும்படி செய்தல், வீட்டுக்குள் எல்லாவற்றையும் சரிப்படுத்துதல் மாத்திர மல்லாமல் அந்தமாதிரிச் சரிப்படுத்துவதினால் இன்பமும் ஆசையு முண்டாகும் வீடாய்ச் சில பெண்கள் செய்யும் சாமர்த்தியத்தைக் காண்பித்தல், பெண்டாட்டியாகவும், பெண்ணாகவும், தாயாகவும் நடந்துகொள்ளும்போது, பிறக்கு மனேகவித நன்மை தீமைகளுக்கு மத்தியில், சபாஷ் என்று பேர்வாங்குதல் முதலானவற்றில் அவ்வறிவை அவர்கள் உபயோகப் படுத்தும்படியாய் அவர்களின் படிப்பு இருக்கவேண்டும். அவர்களின் படிப்பு பின்னால் எவ்வளவு அவர்களுக்குபயோகப் படும்படி யிருக்கிறதோ அவ்வளவு தூரம் தேசத்தில் பெண்களின் படிப்பு நிலையூன்றிப் போகும்".

ஆகவே, படிப்புவேண்டுவது அவசியமென்றும், அப்படிப்பு இந்தமாதிரி இருக்க வேண்டுமென்றும் சொன்னோம். இப்போது பள்ளிக்கூடங்களில் சொல்லிக் கொடுக்கும் படிப்பு எந்தமாதிரி என்று சற்றுராய்வோம்:—மிஸ்கார் என்னும் ஒரு ஐரோப்பிய மாது இதைப்பற்றிப் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்:—"பெண்பிள்ளைக்கும், ஆண்பிள்ளைக் கும், வாசிப்பு, எழுத்து, கணக்கு, சரித்திரம், பூகோள சாஸ்திரம் ஆகிய இவற்றில் ஒரேமாதிரி இருக்கவேண்டுமென்பதை எல்லாரும் ஒத்துக்கொள்வார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆகையால் பெண்களுக்குமாத்திரம், படிப்புவிஷயமாய் என்ன ஏற் பாடா யிருக்கிறதென்று பார்ப்போம். 1880ம்௵ ஏற்பட்டபடிப்பு ஒழுங்குகளில், பெண் களுக்குப் பள்ளிக்கூடங்களில் தையல்வேலை கற்றுக் கொடுக்கவேண்டுமென்று ஏற்பட் டது. 1885-மாண்டில் 3,4 வது ஸ்டான்டர்டு வகுப்பு பெண்களுக்கு சுகாதாரம் சற்றுக் கொடுக்கவேண்டுமென் றேற்பட்டது. மறுபடியும் 1890-ம் ௵த்து ஏற்பட்ட விதி களில் 1, 2, 3 பாரம் வகுப்புப் பெண்களுக்கு குடும்ப சம்ரக்ஷணை, விநோத தையல் வேலைகளும் கற்றுக்கொடுக்கவேண்டுமென்று ஏற்பட்டது. இத்தோடுகூட கிண்டர் கார்டன் விளையாட்டுக்கள், பொருள்பாடம், சித்திரம் எழுதுதல் ஆகிய இவையும் கற்றுக்கொடுக்கும்படி ஏற்பட்டன. பின்னும் 1895-மாண்டேற்பட்ட ஒழுங்குகளில், பெண்களுக்கு, ஒழுங்குநடை (drill)களும், அபினயப் பாட்டுகளும் ஏற் பட்டன. 1900ம் வருஷத்தில், இந்துப்பெண்களுக்கும்பாட்டுகற்பிக்கலாமெனஓர் ஏற்பாடு ஆயிற்று. இவைகளையெல்லாம் பார்த்துவிட்டு பெண்களின்படிப்பு தற்காலத்தில் லோயர் ஸெகண்டரி வகுப்பு வரையில்; நன்றுயாராயப் பட்டு ஏற்பாடா யிருக்கிறதென்றும், அதினால் பெண்களுக்கு நல்ல படிப்புக்கு அஸ்திபாரம் ஏற்படுமென்றும் நாம் எண்ண வேண்டும். ஆகையால், இந்துப் பெண்களுக்கு, தற்காலத்துக்கு வேண்டியமட்டில், தகுந்த படிப்புக்குவேண்டிய வழிகள் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்றே சொல்லவேண்டும். ஆகையால், இவற்றைக்கொண்டு படிப்பேறவேண்டுமானால் பெண்பிள்ளைகள் இடை விடாது பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போய்க்கொண்டே வரவேண்டும்"

மிஸ்கார் நன்று சொன்னார். பெண்கள் வாழக்கைப்படுமுன் பள்ளிக்கூடத்துக் குப் போகிறார்கள்; பிறகு ருதுவாகிற வரையில் அப்போதப்போது நின்று நின்று போ கிறார்கள். ருதுவானபிறகு கட்டோடே நின்றுபோகிறார்கள். ஆகையால் இப்போது இந் தமாதிரி செய்யாமல், ருதுவாகிறவரையில் அல்லது ருதுசாந்தியாய்ப் புக்காத்துக்குப் போகிறவரையில் விடாதும் நின்று நின்றுபோகாமலும் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தால் ஏன் இந்துப் பெண்களுக்குப் படிப்பேறாதோ தெரியாது?

இந்து ஸ்திரீகளுக்கு போதனையாலும், வாசிப்பாலும், சகவாசத்தாலும், கூட்டங்கள் கூடுவதாலும், பெண்களுக்குப் படிப்பு கற்றுக்கொள்ளும் சக்தியிருக் கிறதென்று காட்டவேண்டும். இந்த விஷயத்தில், கணவர்களும், தகப்பன்மார்களும் தலையிட்டுத் தைரியம் சொல்லுவதைவிட வேறென்னவேண்டும். மாமியார்களின் தொந்திரவு இப்போதிப்போது நின்றுபோய்க்கொண்டுவருகிறது. அன்றி அவர்களுக்குப் படிப்பதினாலுண்டாகும் பிரயோசனத்தையும் காட்டிச்சொல்லவேண்டும். இந்த விஷ யத்திலும்கூடத் தகப்பனும் கணவனும்தான் தலையிட்டுவரவேண்டும். இந்துப் பெண் கள் கணவனென்றால் மிகவும் மரியாதையும் பக்தியுமுள்ளவர்கள். ஆகையால் கணவன், ஸ்திரீகள் படிக்கவேண்டுமென்ற ஆசை தனக்கு உண்டு என்று தன்மனைவிக்கு வற்புறுத்தி னால் அப்பெண் தன்கணவன் வார்த்தையைக் கேட்காது போகமாட்டாள். கணவ னும் தகப்பனும் அவளுக்கு அப்படிச்சொல்லாமல், வெட்டிவம்பும், நகைப்பேச்சும்

பேசிக்கொண்டு அவர்களுடனுட்கார்ந்து, காலங்கழிப்பதே குற்றமென்னலாம். வெட்டி வம்புபேசிக் காலம்கழிப்பதை விடச் சாப்பிட்டபிறகு பெண்குழந்தைகளைக் கிட்ட உட்காரவைத்துக்கொண்டு, நல்ல புஸ்தகங்களிலிருந்து கிரந்தகர்த்தாவின் அபிப்பிராயங்களை எடுத்து, "அவர் அப்படிச்சொன்னார். இவர் இப்படிச் சொன்னார். ஆகையால் நாமுமவ்வாறே நடந்துகொள்ளுதல் நலமும்புண்ணியமுமாம்" என்று சொல்லக்கூடாதா? பெண்பிள்ளைகள்தான் கேட்கமாட்டார்களா?

இரண்டு விஷயத்தில் இப்போதைய பெண்பாடசாலைகள் குறைவுகொண்டுள்ளன: பெண்பாடசாலைகளில் புருடர்களே உபாத்தியாயர்களா யிருக்கிறார்கள். இந்தப் பாடசாலைகளெல்லாம் கல்லகட்டிடங்களிலில்லாமல், அழுக்கும் அசுத்தமுமான இடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்து ஸ்திரீகள் தம் பெண் குழந்தைகளுக்குப் புருஷர்கள் உபாத்தியாயராய்ப்படிப்புச் சொல்லிக் கொடுப்பதில் இஷ்டமிருக்காதுதான். அசுத்தமான இடங்களில் பாடசாலைகள் வைத்திருப்பதினால் அவர்கள் படிப்பின்மே லாசைப்படும்படியானமார்க்கங்கள் தேடுவது அசாத்தியம். இப்பாடசாலைகளுக்குச் சொந்தமான கட்டிடங்களிருந்தால், அவற்றில் எவ்வளவோ பெண்பிள்ளைப்படிப்பின் விருத்திக்குவேண்டியவைகளைச் செய்யலாமே? புஸ்தகசாலை ஒன்று ஏற்படுத்தலாம்; விளையாட உத்தியான வனங்கள் ஏற்படுத்தலாம்; தேகப்பயிற்சி முற்ற மொன்று செய்விக்கலாம். இவற்றைப்பார்க்கப் பார்க்கப் பெண்பிள்ளைகள், நாமும் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய்ப் படித்து விளையாட வேண்டுமென்ற ஆசை பிறக்காதா? அக்கட்டிடத்தில் தாமே கூட்டங்கள் கூடலாம்; சபைகள் ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம். புஸ்தகசாலை ஒன்றிருக்கும்பட்சத்தில் படிக்க ஆசையுமுண்டாகும். இங்கே தகுந்த விளையாட்டுக்கள் விளையாடலாம். இவையெல்லாம் ஒன்று கூடிச் செய்தால், ஒரு கோஷ்டி அபிவிருத்திக்கு வேண்டிய சாங்கத்திய மொன்று ஏற்படாதா?

பெண்குழந்தைகள் ப்ரைமரி ஸ்டாண்டெர்ட் வகுப்புக்கு மேலேன் வாசிக்கக்கூடாது? அவர்களுக்கு உயர்தரப் பரிக்ஷைகள் வேண்டாமென்று சொல்லுவது நியாயந்தான். இந்த உயர்தரப் படிப்பெல்லாம் பெண்களின் உயிர்வாழ்க்கைக்கு அவசியமன்று. ஆனால் அதெல்லாம் உயிர்வாழ்க்கையில் அவர்களுக்குத் தற்செயலாய்ச் சம்பவித்தால் சம்பவிக்கட்டும். அந்த உயர்தரப்படிப்பிற் கட்டோடே யுபயோகமில்லாமல் போகாது. மிஸ்ஸஸ் பெஸாண்டு அது உபயோகமில்லை யென்று சொல்லுவது நாமொப்புக்கொள்ளத்தக்கதன்று. ஆனால், உயர்தரப் படிப்பு வேண்டு மென்று பெண்களைக் கட்டாயம் பண்ணுவது தப்பு. இதில் நாம் யோசிக்க வேண்டியது என்னவென்றால், பெண்கள் முக்கியமாய் இந்தியப்பெண்கள், வாசிக்கவே இஷ்டப்படாத வர்களாயிருக்கிறார்கள். இந்தியப் பெண்கள் பூர்வகாலத்தில் சிலர் வாசித்துவந்த போதிலும், வெகு நாளாய் வாசிக்காமலே பொழுதுபோக்கிவந்ததால், இப்போது வாசிக்கும்புத்தி அவர்களுக்கு வருவிப்பது வெகு கஷ்டமாய் இருக்கிறது. ஆகையால், பெண்களுக்குப் பொதுவான படிப்பு எவ்வளவுபயோகமோ அவ்வளவுபயோகம் உயர்தரப் படிப்பு மிருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. பொதுவான படிப்பைப் பற்றி மிஸ்ஸஸ் ஆனி பெஸாண்டு என்ன சொல்லுகிறாரோ சற்று ஆராய்வோம்: நாட்டுபாஷைகள், சம்ஸ்கிருதம், ஆங்கிலேயம்; சுகாதாரம், தேகதத்துவம், கைமருந்து, பாட்டு வர்ணம் வைத்தல், ஊசிவேலை (தைத்தல் முதலியவை) ஆகிய இவற்றில் போதுமான ஞான முண்டாகும் படிப்பு இருந்தால், எந்தஸ்திரீக்கும் போதுமானது. இந்தியஸ்திரீகளுக்கு இந்த விஷயங்களில் தகுந்த படிப்புமாத்திர மிருக்குமே யானால், இந்தியாவில் பெண்கள் கல்வி

நன்றாய் மென்மேலு முயரவில்லை என்று ஒருவரும் முறையிடமாட்டார்கள். பெண்கள் உயர்தரப் படிப்பு படிக்கக் கூடாதென்ற தடையும் ஒருவரும் சொல்லக் கூடாது. ஏனென்றால், அந்தமாதிரி படிப்பால் இந்தியஸ்திரீகளின் தளுக்கு மினுக்கும் கெடுமென்று நினைக்க நியாயமில்லை; மேலும் அது அவர்களின் மனதைப் பெருக்கி, செல்வாக்கை உயர்த்தி, குணத்தைப் பலப்படுத்தும்: அதினால், இந்தியாவின் காரியமும் முடியும், இந்தியாவுக்குப் பலனும் நல்லதாய் வந்து கூடும்".

அன்றி, இந்தியஸ்திரீகளுக்கு வீட்டுப்படிப்பு நடக்கவேண்டிய விஷயத்தில்தான் இந்துகனவான்கள் ஒன்று கூடி உழைக்கவேண்டும். கையாலாகாதபோனால், வாயால் சொல்லி யுபயோகமென்ன? வாஸ்துவத்தில் அவர்களுக்குப் பெண்கல்வி விருத்தியாக வேண்டுமென்றால், தங்கள் ஸ்திரீகளுக்கு நல்ல உபாத்தியாயர்களை வைத்தாவது அல்லது தாங்களேயாவது படிப்பிக்கட்டும். பெண்களுக்குள் சிறுவயதுக்கலியாண மிருக்கிறவரையிலும், கலியாணம்பண்ணின பெண்கள் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போகக்கூடாதென்ற வழக்கமொன்று இருக்கிறவரையிலும், நம்பெண்களுக்குக் கல்வி வெகுசொற்பமாகத்தானிருக்கும். அப்போது அசம்பூர்ணமான கல்வியால் வரக்கூடிய அபாயங்களும் நேரிடலாம். ஆகையால் இந்த அபாயத்தைநீக்க நாமுயலவேண்டும், அதாவது கல்வியைப் பெருக்கவேண்டுமே ஒழிய, கல்வியை நிறுத்தக்கூடாது.

ஆங்கிலேயதேசத்தில் ஸ்திரீகளுக்குச் சரியானபாத்தியதையைக் கொடுக்க வெகு காலம்சென்றது, வெகு சிரமமுண்டாயிற்று. நம்மிந்தியாவில் அத்தனைகாலமும் சிரமமும் நமக்குவேண்டியது. ஆங்கிலேயர் கஷ்டப்பட்டு நமக்கு இப்போது வழியைச் சித்தம் பண்ணிவைத்திருக்கிறார்கள். நாமந்த வழியிலே போய்ச் சுகப்பட இஷ்டப்படாமல், தப்புவழியில்போகிறோம். அதுவும் பெண்ணுக்கும் இந்தியாவுக்குவந்த துரதிருஷ்டந்தான்.

அலக்ஸாண்டிரிய மகாராணியாரின் சரித்திரம்.

4-ம் அத்தியாயம்.

மகாராணியார் கடிதமெழுதுவதில் மிகவும் திறமையுள்ளவர்களாம். கலியாணமான மகள் தமது கணவருடன் இங்கிலாந்திலிருந்து தமது தாய் தந்தையர்களுக்கும், சகோதரர்கள், சகோதரிகள் முதலியவர்களுக்கும் ராணியார் எழுதிய கடிதங்கள் அளவற்றன. இவைகள் வெகு நன்றாகவும், சாதுர்யமாகவும், ஆநந்தத்தை யுண்டாக்கும் படியாகவு மிருந்தன. இவைகளைக் கண்ணுற்ற தாய் தந்தையர்களும் இன்னும் மற்றவர்களும் மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்தார்கள். முதலில் ராணியார் சிலநாள் வரையிலும் எழுதின கடிதங்கள் கலியாண நாளில் தமக்குக் கிடைத்த உடுப்புகளைப் பற்றி யவைகள். தமது தகப்பனருக்கு எழுதின கடிதமொன்றில் தமது உடுப்புகளி லொன்றின் மதிப்பு டென்மார்க்கு தேசத்தின் இரண்டு வருஷத்திற்கு வரக்கூடிய வரும்படிக்குச் சமானமா யிருக்குமென்று எழுதி

யிருந்தார்கள். ஆனபோதிலும் உடைகளின் பேரிலும், நகைகளின்பேரிலும் செலவிடுவதற்கு இவருக்கு கொஞ்சங்கூட இஷ்டமில்லையாம்.

இவர் இளவரசியாயிருந்தகாலத்தில் சித்திரமெழுதுவதிலும், அதற்கு விதம் விதமான வர்ணமிடுவதிலும் காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டு வந்தாராம். மேலும், சங்கீதத்திலும் மிக திறமையுள்ளவராகவு மிருந்தார்களாம். உயர்ந்த பாடகர்களாகிய நாக்நர்சாகின் முதலானவர்கள் உண்டாக்கின கீதங்களை இவர் நன்றாகப் பாடிக்கொண்டிருப்பார்கள். "எண்ணமெலெழுதவிலை கிள்ளல் பூப்பறித்தல், பண்ணமைந்த யாழினோடைந்து" என்று ஸ்திரீகள் கைக்கு ஐந்து வகையழகு கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அவற்றுள் "எழுதல்" என்பதே ட்ராயிங் என்பது. இதற்குச் சரியாக நமது ராணியார் சித்திரம் எழுதுவதில்—மிகதேர்ந்திருந்தது மிகவும் மெச்சத் தகுந்ததே. நமது தேசத்தில் பெண்கள் தனவந்தராயிருந்தால் கோலம் முதலியவைகளை மறந்துவிட்டு வீண்வம்புப் பேச்சுகளைப் பேசி காலம் கழிக்கிறார்கள். அப்படிக்கன்றி சித்திரம் எழுதுதல், சங்கீதம் கற்றுக் கொள்ளல், வீட்டுவேலைகளையும் சரியாய் கவனித்தல், முதலியவைக ளெல்லாவற்றையும் கற்றுக் கொண்டால்தான் நலம். இவ்விதம் மேற்கூறியவைகளில் தேர்ந்த பெண்மணிகள் தாங்களே ஆநந்தமடைவதுடன் தங்கள் கணவன் மார்களையும் சந்தோஷிப்பிக்கலாம். இவ்விதம் இந்திய மாதர்கள் செய்துவந்தால் அவர்களுக்குப் பெருமையன்றோ?

யாராவது டம்பமான காரியங்களுக்காக தங்களது வரவுக்குமேல் செலவு செய்யும் பட்சத்தில் இராணியார் அவர்களை மிகவும் கடிந்து கொள்வார்கள். ஏனெனில் இவ்விதம் செய்வதானது குடும்ப நாசத்திற்கு காரணமென்று ராணியார் அறிந்த விஷயம். காலஞ்சென்ற மகாராணியாரும் இவ்விதமே யிருந்தார்கள். இதற்கு திருஷ்டாந்தமாக இவர் பால்ய வயதுள்ளவரா யிருந்தபொழுது இவரது உருவம் எடுக்கப்பட்டது. அப்போது, மகாராணியார் டம்பமான உடைகளைத் தரித்துக்கொள்ளாமல் சாதாரண கறுப்புப்பட்டை மாத்திரம் தரித்துக்கொண்டும், யாதொருநகைகளையும் அணியாமலும் உருவம் எடுத்துக் கொண்டார்கள். உருவம் எடுத்துக் கொள்வதற்குமுன் சமீபத்திலிருந்த சில பெரியமனிதர்கள் "அம்மா! விலையயர்ந்த சில ஆபரணங்களை தரித்துக்கொண்டு உருவம் எடுத்துக்கொண்டால் அழகா யிருக்கும்" என்று சொன்னார்கள். அப்பொழுது விக்டோரியா மகாராணியாரவர்கள் "நகைகள் எனக்கு வேண்டாம்; ஏனெனில் இந்த உருவப்படத்தை என் அருமையான பிரஜைகள் யாவர்களும் பார்ப்பார்கள். அப்பொழுது என் பிரஜைகள் வீண்செலவு செய்வதை இது தடுக்கும், இந்த எண்ணம் என்மனதிலிருக்கிறது" என பதில் சொன்னார்கள். பெரியவம்சத்தில் பிறந்து மகாராஜனுக்கு மனைவியாக இருந்து எல்லாபாக்கியத்தை யடைந்திருந்த போதிலும், நமது ராணியார் மிதமான உடைகளைத் தரித்துக்கொண்டும் தமது குழந்தைகளையும் கூட அவ்விதமே நடங்களென்று கற்பித்தும்வந்தாராம். இவ்விஷயத்தைக் கேட்க எவ்வளவு சந்தோஷமாக விருக்கிறது.!

ராணியாரவர்கள் தையல் வேலையிலும் மிக திறமையுடையவர்கள், இவர் தாமே தமக்குவேண்டிய உடைகளுக்கு சித்திரமான கரைகளை பற்பல வர்ணமுள்ள நூல்களால் தைய்த்து துணிகளை அழகாய் கத்திரித்து அநேக விதம்விதமான உடைகளை தைய்த்துக் கொள்வார்களாம். இப்படிச் செய்வதில் அவருக்கு மிகப்பிரியமாம். இதுவும் மிக விசேஷமன்றோ?

இவர் இவ்வித்தையை தமது அருமையான குழந்தைகளனைவர்க்கும் மிகுந்த சிரத்தையோடு கற்றுக்கொடுத்தார்களாம். குழந்தைகளும் ராணியாருக்குத் தெரிந்த ஒவ்வொன்றையும் வெகு நன்றாக கற்றுக்கொண்டதும் தவிர அவருக்குச் சமானமாயும் தாய்க்குத் தகுந்த குழந்தைகளெனவும் பேர் பெற்றார்களாம்.

நமது ராணியாருக்கு எல்லா விஷயத்திலும் மிதமாகவிருக்க இஷ்டமிருந்தபோதிலும் தர்மம் செய்வதில்மாத்திரம் அதிகமாக செலவிடுவதவசியமென்று எண்ணி தமது கையிலிருக்கும் பொருள்களில் ஐந்தில் ஒருபாகம் தமது சொந்தசிலவிற்கும் மீதியுள்ள நாலுபாகம் தர்மத்திற்குமே எடுத்துவைத்து செலவிடுவது வழக்கமாம். இதுவன்றோ விசேஷம்.

திரௌபதி.

1. திரௌபதியின் பிறப்பு.

துவாபரயுகத்தின் கடையில், இப்போது பஞ்சாப் என்று வழங்கிவரும் பாஞ்சால தேசத்திற்கு, கர்ம்பில்லியா நகரத்தை பிரதான பட்டணமாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு துருபதன் என்ற அரசன் நீதிமுறை தவறாமல் செங்கோல் செலுத்தி அரசுபுரிந்து வந்தார். இவருக்குப் புத்திரப் பேறின்மையால் மிகவும் மனம் வருந்தி, அநேகமான தானதருமங்களைச்செய்தும், தீர்த்தயாத்திரையும் செய்து கொண்டு வந்தார். இவருடைய மனைவியாராகிய கோகிலாதேவியம்மாளும் உடன் சென்று வந்தார்கள். இவ்விருவரும் ஒருகால் தீர்த்தயாத்திரை செய்துகொண்டு வனாந்தரமார்க்கமாய் வந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, தவசிரேஷ்டராயும், மகாஞானியாயுமிருந்த உபயாசன், யாசன் என்ற இரண்டு முனிவர்களைக் கண்டு வணங்கி அவர்களிடம் தங்களுக்கிருக்கும் குறையைக் கூறினார்கள். இதைக்கேட்ட முனிவர்கள் துருபத மகாராஜனை நோக்கி புத்திர காமேஷ்டி என்னும் யாகத்தைச் செய்யும்படி ஆக்ஞாபித்தார்கள். உடனே துருபத மகாரஜன் யாகத்துக்கு வேண்டிய சாமான்களை யெல்லாம் தமது நாட்டிலிருந்துவரவழைத்து, அம்முனிவர்களையே யாககர்த்தாக்களாக்கிக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே யாகத்தை நடத்தத் தொடங்கினார். அந்த யாகத்தினிடமாக முதலில் ஒரு புத்திரன் தோன்றினான். பின்பு, மின்னலையழிக்கும் மருங்குலையும், வேளைப் பழிக்கும் மேனியையும், பூவைப்பழிக்கும் பதத்தினையும், முல்லை யரும்பையொத்த பற்களையும், மகாலட்சுமியைபோன்ற அழகினையுமுடைய ஒரு புத்திரி ஒரு வில்லுடன் தோன்றினாள்.

இப்பெண்மணி தோன்றினவுடனே, ஆகாயத்திலிருந்து, "முற்காலத்தில் இராட்சதர் குலத்தை நாசஞ்செய்ய சீதை பிறந்ததுபோல, இவள் வீரகண்டாமணியைத் தரித்துப் புகழுடன் வாழும் அரசர்குலத்தை நாசஞ்செய்யப் பிறந்தாளென்று" ஒரு அசரீரி வாக்குண்டாயிற்று. மேலும் புத்திரனுக்கு திருஷ்டத்துய்மனென்றும், புத்திரிக்கு திரௌபதை யென்றும் நாமமிடும்படியும் அசரீரிவாக்கியம் பிறந்தது. பிறகு துருபத மகாராஜன், தன் மனைவியையும், குழந்தைகளையும், உபயாசன் யாசன் என்கிற முனி

சிரேஷ்டர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு தன் பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்தார். பிரஜைகள் தங்கள் அரசனுக்கு புத்திரசந்தானம் உண்டானதைக்குறித்து, மிகவும் மகிழ்ந்து, தெருக்களில், தோரணங்கள் கட்டியும், பனிநீர் தெளித்து கோலங்களிட்டும், திண்ணைகள் தோறும் தூங்காவிளக்குகளை யேற்றியும் பூரண கும்பங்கள் அமைத்தும், முத்தாலத்தி பவழாலத்தி முதலிய ஆலத்திகளை யெடுத்தார்கள். அரசன் வெகு ஆடம்பரத்துடன் ஊர்வலம் வந்து அரண்மனைக்குச் சென்று, உபயாசன், யாசன் என்ற இருமுனிவர்களையும், இன்னும் மற்றுமுள்ள பெரியோர்களையும் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து, அவர்களுக்கு வேண்டிய வெகுமதிகளைக் கொடுத்தனுப்பிவிட்டு, தமது குழந்தைகளை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் சீராட்டி ஊட்டி வளர்த்துக்கொண்டு வந்தார்.

2. இளமைப்பருவம்.

சாதாரணமாய் குழந்தைகளுக்கு ஆறுவது மாதம் முடிந்தவுடன் அன்னம் உண்பிக்கும் நமது இந்துக்களின் வழக்கம் போல துருபத மகராஜன் தன் குழந்தைகளுக்கு வெகு விமரிசையாக அன்னமூட்டும் சடங்கை நிறைவேற்றினன். பிராமணர்களுக்கு வெண்ணெயும், வெண்சர்க்கரையும் நிறைந்த தங்கக் கிண்ணங்களை தானமாகக் கொடுத்தான். சதுர் வர்ணத்தாருக்கும் வஸ்திரதானஞ்செய்தான். பிராமணர் நீங்க மற்றயாவருக்கும் அன்னமிட்டான். பிறகு வித்தியாரம்பஞ் செய்யும் ஐந்தாம் வயதை யடைந்தவுடன் குழந்தைகளுக்கு வித்தியாரம்பஞ்செய்வித்தான். அக்காலத்தில் வித்தியா போதகருக்குக் கொடுத்த வெகுமதிகளும், செய்த தானதருமங்களும் அளவற்றன. திருஷ்டத்யும்மன்முறையே நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம், அறுபத்துநான்கு கலைக்கியானம் முதலியவைகளை ஐயந்திரிபறக் கற்றுத்தேர்ந்தவுடன், தமது குலவித்தையாகிய தநுர்வேதத்தைக் கற்கவிரும்பி தந்தையிடம் சென்று அவரைவணங்கி, அப்பா! எனக்கு வில்வித்தைகற்றுக்கொள்ள ஆசையாயிருக்கிறது. அதை எனக்கு கற்பிக்கத்தகுந்த ஆசிரியர் துரோணாசாரியர் ஒருவரே யாகையால், நான் அவரிடம் சென்று வில்வித்தை கற்றுக்கொள்ள மனமகிழ்ந்து உத்தரவுதாரும் என்று வணங்கிக்கேட்டான். அதற்கு துருபத மகாராஜன் மனமுவந்து விடைகொடுக்கவே இவன் துரோணாசாரியிடம் சென்று, தனக்குவில்வித்தை கற்பிக்கும்படியாகவும் தன்னை அவரது சிஷ்யர்களி லொருவனாகவும் அங்கீகரிக்கும் படியாகவும் வணங்கிக் கேட்டுக் கொண்டான். அவர் இவனது வேண்டுகோளுக் கிணங்கி தநுர்வித்தையை சிறிதேனும் சந்தேகமுண்டாகா வண்ணங் கற்பித்தார். திஷ்டத்துய்மன் தநுர்வித்தை முழுவதையும் ஐயந்திரிபறக் கற்றுத் தேர்ந்தபிறகு அவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு தனது தேசம் வந்துசேர்ந்து சுகமாக வாழ்ந்து கொண் டிருந்தான்.

இது நிற்க, இவனுடைய அருமை சகோதரியாகிய திரௌபதியோ சாஸ்திரங்களையும், நீதி நூற்களையும் கற்றுக்கொண்டு வந்தாள். சாயங்காலத்தில் தனது தோழிமார்களுடன் கூடிபந்து முதலிய விளையாட்டுகளை விளையாடுவாள். சில சமயங்களில் காலையில் தனது தோழிமார்களை அழைத்துக்கொண்டு புஷ்பத்தோட்டத்துக்குச் சென்று அவ்விடத்தில் புஷ்பித்திருக்கும் ரோஜா, சண்பகம், பாரிசாதம், மல்லிகை, முல்லை, இருவாட்சி, சரக்கொன்றை முதலிய பலவித புஷ்பங்களைக் கண்டு பலவிதமாக வர்ணிப்பாள். அவ்விடத்திலுள்ள புஷ்பங்களில் சிலதைப்பறித்து தானே தன் கையால் வெகு விசித்திரமாக மாலைதொடுத்து எடுத்துக்கொண்டு போய் தன் தாய் தகப்பன்மார்களுக்கு காண்பிப்பாள். அவர்கள் அதைக்கண்டுவெகுவாய் ஆநந்தப்படுவார்கள். இதுவுமன்றிதன்

தகப்பனார் செய்யும் தேவபூசைக்கு வேண்டிய புஷ்பங்களைக் கொய்து தங்கத் தட்டிலெடுத்துக் கொண்டுவந்து பூசையறையில் வைப்பாள். வீட்டில் தன்னால் கூடிய வீட்டுக் காரியங்களையும் செய்துவருவாள். இவ்விதம் இவள் செய்துவந்ததானது இவளுடைய தாய் தகப்பன்மாருக்கும் அதிக சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கிவந்தது. இவள் இவ்விதமாக சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்புடைய ஸ்திரீகளின் சரித்திரங்களையும் நன்றாய் கற்றுக் கொண்டாள். தாய் தகப்பன்மார்களுக்கு ஒருசிரோ ரத்னம்போல் விளங்கிவந்தாள். சில குழந்தைகளைப்போல பிடிவாதம் பொறாமை முதலிய துர்க்குணங்கள் இவளிடத்தில் கிடையவேகிடையாது. "அன்னையும் பிதாவும் முன்னறிதெய்வம்" என்ற நமதுமூதாட்டியின் வாக்கியத்துக் கிணங்க தாய் தகப்பன்மார்களை தெய்வமாகப் பாவித்து அவர்களிடத்தில் பயபக்தி விசுவாசத்துடனும் "மூத்தோர்சொல் வார்த்தையமிர்தம்" என்றவாக்கியத்துக் கியைய பெரியவர்கள் சொல்லும் வார்த்தையைத் தள்ளாமல் பூஷணம்போற் கொள்வதும் "அறஞ்செய விரும்பு" என்கிற வார்த்தைக் கிணங்க தருமத்தை மறவாமற் செய்வதும் "எண்ணுமெழுத்துங் கண்ணெனத்தகும்" என்பதற்கேற்ப எந்நேரமும் படிப்பதும் "எவ்வகை யுயிர்கண் மாட்டுமிரக்கமே பூண்டு மாதர் அவ்வியமறுத்து வாழ்தலறமெனக் கூறுமாதோ" என்பதற்கிணங்க எவ்வகை யுயிர்களிடத்திலும் ஏழைகளிடத்திலும் தயை பச்சாதாபம் முதலிய நற்குணங்களை யுடையவளாயும் விளங்கிவந்தாள்.

3. பாண்டவர்கள்.

அஸ்தினாபுரத்தில் திருதராஷ்டிர மகாராஜன், பாண்டு மகாராஜன் விதுர மகாராஜன் என்கிற இம்மூன்று சகோதரரும் சுகமாக வாழ்ந்துவரும் நாளில் திருதராஷ்டிர மகாராஜன் பிறவிக் குருடராகையால், பாண்டு மகாராஜனையே அரசனாக ஏற்படுத்தி அரசுபுரிந்து வந்தார்கள். மந்திரிகளில் சிரேஷ்டராகிய பீஷ்மாசாரியர், திருதராஷ்டிர மகாராஜனுக்கு சுபலதேசாதிபதியாகிய சுவேத மகாராஜனது புத்திரி காந்தாரியை மணம்பேசினார், அதற்கு சுவேத மகாராஜனும் தன குமாரத்தியை திருதராஷ்டிர மகாராஜனுக்கு மணஞ்செய்துகொடுப்பதாக ஒத்துக்கொண்டார். பிறகு மந்திரிகள் திருதராஷ்டிர மகாராஜன் பிறவிக் குருடனாகையால் அவருக்கு தமது குமாரத்தியை விவாகம் செய்துகொடுப்பது தகாதென்று சுவேத மகாராஜனிடம் கூறினார்கள். அதைக்கேட்ட சுவேத மகாராஜன், திருதராஷ்டிர மகாராஜன் பிறவிக் குருடனென்பதை தான் முன்பு அறியாமையாலும், இப்போது மந்திரிகளால் தெரியவந்ததாலும் தனது குமாரத்தியை விவாகம்செய்து கொடுக்கமாட்டேனென்று மறுத்துவிட்டார். இதையறிந்த காந்தாரியானவள் தன் தகப்பனாரிடம் சென்று"வணங்கி அப்பா! தாங்கள் என்னை திருதராஷ்டிர மகாராஜருக்கு விவாகம்செய்து கொடுப்பதாக வாக்களித்து, இப்போது மறுப்பது தகாது; அவருக்கு என்னை விவாகம்செய்து கொடுப்பதாக வாக்களித்தபோதே அவர் எனக்கு கணவராய்விட்டார். அவருக்கு கண்ணில்லையென்று இப்போது மறுத்துவிடுவது கண்ணில்லாதவர்கள் காரியமாக விருக்கிறது. தாங்கள் முதலில் நிச்சயித்தபடியே அவருக்கு என்னை மணஞ்செய்துகொடுப்பது உசிதம். ஒரு சமயம் தங்கள் மருமகனுக்கு கண்ணில்லையே யென்றுதாங்கள் எண்ணுவீராயின், அதற்கு நியாயஞ்சொல்லுகிறேன். கற்புடைய ஸ்திரீகளின் கடமை யென்னவெனில், தமது கணவரது வடிவழகை நோக்காமல் நற்குணங்கள் பொருந்தியிருப்பதை நோக்கி பெரிதும் மகிழ்வார்கள். மற்றவர்கள் அவயவப் பழுதில்லாமல் அழகிற் சிறந்தவர்களையே கணவராக விரும்புவார்கள்.

C. S. R.

(இன்னும் வரும்.)

NEWS & NOTES.

சமாசாரக்குறிப்பு.

லண்டன் தபால் ஆபீஸ் மூலவாக 1801-வது வருடத்தில் சென்ற கடிதங்கள் 50,000. 1840ஆ 300,000, 1870ஆ 2,600,000, 1900ஆ 8,300,000.

கடிதங்களுக்காக கவர்கள் 1839-வது வருடத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டதாம். முதல் தடவை உபயோகித்தத் தபால் ஸ்டாம்பு 1847-வது வருடத்தில்.

ஒவ்வொரு தினத்திலும் நமது சக்கிரவர்த்தியாகிய 7-வது எட்வர்டு அவர்களுக்கு 3000 சமாசாரப் பத்திரிகைகளும், 1000 கடிதங்களும் வந்து சேர்கின்றன.

ராணிமுடி:—ராணிமுடிசெய்ய மாதிரிகள் அநேகமாக வருகிறதாம். சக்கிரவர்த்தியினுடைய முடிமாத்திரம் பதிப்பிக்கப்பட்டு வருகிறதாம்.

குருடர் எண்ணிக்கை:—யுனை டெட்ஸ்டேட்ஸில் 50,000, கிரேட் பிரடனில் 30,000 குருடர்கள் இருக்கிறார்களாம்.

ஸர் ஹர் நாம்ஸிங்கும் அவர் மனைவியாராகிய லேடி ஹர் நாம்ஸிங்கும் முடிசூட்டுக்கு இங்கிலாந்துக்குப் போவார்கள்.

ஒரு பெரிய நன்கொடை:—லிவர்பூலில் வசித்து ஒரு வருஷத்திற்குமுன் இறந்துபோன மிஸ் ஒலிவியா அதர்டன் தரைசாணி தன் சொத்து 20,250 பவுனையும் அவ்வூரிலேயே தர்மவிஷயங்களுக்கு உபயோகப்படுத்த திட்டம் செய்திருந்தார்களாம்.

ஒரு பழைய கடிதம்:—டியூக் ஆப் கெண்ட் என்பவரால் தன் பாட்டனாருக்கு 1809ஆ தன் கையெழுத்தில் எழுதிய கடிதம் ஒன்றை மி-ர். டாம்லின் பிரிடிஷ் மியூசியத்திற்கு கொடுத்து 15 பவுன் வெகுமானம் பெற்றார்.

முழுப்புள்ளி, ஸெமிகோலன், கோலன், கமா, இவைகள் இன்னின்னகாலத்தில் உபயோகிக்கப் பட்டதென்பதை பின்வருமாறு காண்க:—

(.) முழுப்புள்ளி 15-வது நூற்றாண்டிற்கு முன்னமே, கோலன் (:) 1485 வருடத்தில், கமா (,) கோலன் உபயோகிக்கப்பட்ட 35 வருடத்திற்கு பின்னும், ஸெமிகோலன் (;) ஏறக்குறைய 1570 வருடத்திலும் உபயோகிக்கப்பட்டதாம்.

சக்கரவர்த்தி பிறந்தநாள்:—சக்கரவர்த்தி பிறந்தநாள் நவம்பர்மீ 9உ யாயிருக்கிற போதிலும் இவ்வருஷம் அந்ததேதியில் பிறந்தநாள் கொண்டாடுவதற்கு சில அசௌகரியங்கள் நேரிடுகின்றமையால் வருகிற மேமீ 30உ வெள்ளிக்கிழமை கொண்டாடப்படுமென்று அபிஷலாக அறிக்கை செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

1900-01வருடத்தில் இந்தியாவிலுள்ள தபால் ஆபீஸுகளில் மொத்தம் 250.858,165 கடிதங்கள் போடப்பட்டனவாம். இவைகளில் 211,018,910க்கு ஸ்டாம்பு ஒட்டப்பட்டவைகள், 29,228,913, ஸ்டாம்பு ஒட்டப்படாதவைகள்,.10,610,342 ரிஜிஸ்டர்ட் கடிதங்கள், காரடுகளில் 218,351,317 ரிஜிஸ்டர்ட் பத்திரிகைகள் 32,091,400, புஸ்தகம் முதலியவைகள் 28,302,751, ரிஜிஸ்டர்ட் பார்ஸல்கள் 2,177,948, ரிஜிஸ்டர்ட் செய்யப்படாதவைகள் 501,161, இவைகள் மொத்தம் 532,282,742ம் இவ்வருஷம் அனுப்பப் பட்டன.

ஆனரேபில் மிஸ்டர் காடனும் பெண்கல்வியும்:—அஸ்ஸாம் முக்கிய கமிஷன ராகிய ஆனரேபில் மிஸ்டர் காடன் அஸ்ஸாம் கூலிகளுக்கு அநுகூலங்கள் செய்திருப் பதுந் தவிர வட இந்தியாவில் பெண் கல்வியையும் விருத்திசெய்ய உழைத்திருக்கிறார். அதுபற்றி அவருக்கு அஸ்ஸாமிலுள்ள இந்தியர்களால் வாசித்துக் கொடுக்கப்பட்ட வந்த னோபசாரப் பத்திரங்களில், அவர் பெண்கல்வி விருத்தியை நாடி யுழைத்ததற்காக வா சித்துக் கொடுக்கப்பட்ட வந்தனோபசாரப் பத்திரமானது ஸ்ரீ மதி ஹேமந்த குமாரியால் வாசித்துக் கொடுக்கப்பட்டது.

மைசூர் மகாராஜாவுக்குப் பட்டாபிஷேகம்:—மைசூர் மகாராஜாவுக்கு பட்டாபி ஷேகஞ் செய்ய ஆகஸ்டுமாதத்தில் பொருந்திய நாள்களா யிரண்டுதினங்கள் தான் இரு க்கின்றன வென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகஸ்டுமாதம் 8-ந்தேதியும், 29-ம் தேதியும் பொருந்தி யிருக்கின்றனவாம். இவ்விரண்டு தேதிகளில் நமது ராஜப்பிரதிநிதிக்கு சௌகரியமாய் வந்திருந்து பட்டாபிஷேகத்தை நடப்பித்துவிட்டுப் போகக்கூடிய தினம் எதுவோ அந்ததினத்தில் மைசூர் மகாராஜாவினது பட்டாபிஷேகம் சகல வைபவங்களு டனும் நடத்தப்படுமென்று அறிகிறோம்.

கரையானுக்கு ஒரு மருந்து:—நம்மவர்கள் கட்டும் வீடுகளின் சுவர் உப்படித்தும் கரையான் பிடித்தும்போவது சகஜந்தான். அதற்கு இடைப்பளவு தார்பூசி வருவது முண்டு கரையான் வையாமல் இருப்பதற்கு வேறொரு உபாயம் செய்யலாமென்று ஒரு பத்திரி கை கூறுகிறது. சுவர்களுக்குமேல் பூச்சுப் பூசும் சுண்ணாம்போடு கற்றாழைச் சோற்றை யும் சாற்றையும் சேர்த்துக்கொண்டு மேல்மூச்சுப் பூசப்பட்டால் கரையானே யண்டா தென்று அப்பத்திரிகை தெரிவிக்கின்றது. மேற்பூச்சுச் சுண்ணாம்பில் கற்றாழைச் சாற் றைவிட்டுக் கலந்துகொண்டு பூசப்பட்ட வீட்டுச்சுவர்கள் கட்டினபடியே உறுதியாய் இருக்கின்றனவாம்.

வருகிற முடிசூட்டு தினத்தன்றைக்கு நடக்கவேண்டிய கொண்டாட்டங்களைப் பற்றி 21உயன்று சென்னையில் விக்டோரியா ஹாலில் ஒரு கூட்டம் கூடப்பட்டது. அந்தக் கூட்டத்தில் (1) முடிசூட்டு தினத்தில் சென்னை மகாஜனங்கள் ரு கூட்டம் கூடவேண்டுமென்றும், (2) வீடு வாசல் தெருக்களை அலங்கரிக்கவும், ஏழைகளையும் பள் ளிக்கூடப் பிள்ளைகளையும் அன்னம் போட்டாதரிக்கவும், இன்னும் நடக்கவேண்டிய கொண்டாட்டங்கள் நடக்கவும் தகுந்த ஏற்பாடு செய்யப்படவேண்டுமென்றும், (3) முடிசூட்டுப் பேட்டிக்கு வசூலான பணத்தின் பாக்கியை இதுக்கு ஒரு முதலாக வைத் துக்கொண்டு இன்னும் வேண்டிய பணம் வசூல் பண்ணவேண்டுமென்றும் தீர்மானிக் கப்பட்டது.

முடிசூட்டு வாழ்த்துப் பத்திரங்களை வைத்து அனுப்பச் செய்யப்படும் பெட்டிகளில் பல இந்தியத் தொழிலாளிகளால் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. அவைகள் வேலைப்பா டுள்ளனவா யிருக்கின்றனவென்று நமது எட்வர்ட் சக்கிரவர்த்தி புகழ்ந்து பேசக்கூடும். ஆனால் அம்மாதிரி அவர் புகழ்ந்துபேச சில மாதங்கள் போகவேண்டும். அவர் புகழ்வ தற்கு முன்னே அலக்சாடிராண் மகாராணி இந்தியக் கைத்தொழிற் சாமான்களைப் புகழ் ந்து பேசுவது சாத்திய மாகும்படி பஞ்சாப் லெப்டினண்டு கவர்னராயிருந்து சென்றவர் மாக்வொர்த் யெங்குடைய மனைவி லேடிமார்க்வொர்த்யெங்கு விக்டோரியா ஞாபகச் சின்ன சம்பள உபகார நிதிக்கு கையொப்பஞ் செய்த பஞ்சாப் ஸ்திரீகளின் பேர்களடங் கிய ஜாப்தாவுடன் சேர்த்து ஒரு கடிதத்தை தந்தத்தினால் செய்த ஒரு பெட்டியில் வைத்து அனுப்பி யிருக்கிறார். அந்தத் தந்தப்பெட்டி மிகுந்த வேலைப்பாடுள்ளதாய்ச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதனைச் செய்தவர் டில்லியி லுள்ள பகீர் சந்து என்ற ஒரு இந்தியத் தொழிலாளியே யாவர்.

அலாகாபாத் பெண்பாடசாலைத்தலைவி:—"அலகாபாத் பெண்பிள்ளைப் பாடசாலைத் தலைவி 12-வயது பெண்ணொருத்தியைப் பலகையோடு கட்டிவைத்து அடித்தாள் என்

றும், அப்படி அவள் செய்தது பெண்பிள்ளைகள் செய்யத்தகாத கொடிய செய்கை என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது? அப்பள்ளிக்கூடத்தலைவி தன்னைக் கொடியவள் என்று பலரும் இகழ்ந் துரைக்கும்படி ஒன்றும் அதிகமாய்ச் செய்துவிடவில்லையாம். அடிபட்ட பெண் சுபாவத்திலே சற்றுச் சல்லியஞ் செய்யும் குணமுடைய பெண்தானும். அவளுடைய தாயே அவளைப் பிரம்பு கொண்டடிக்கும்படி பள்ளிக்கூடத் தலைவியைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பது முண்டாம். வாத்தியாரம்மைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடவாமல் சற்றுத் துடுக்காயும் பேசினளாம். அக்குற்றத்துக்காகவே அடிக்கப்பட்டாளாம். அவள் அடிபடும்போது துள்ளிக் குதித்து அடிபடக்கூடாத விடங்களில் அடிப்படப்பெறும் வழக்க முண்டாம். அவளுடைய நன்மைக்காகவே யவள் கட்டிவைத் தடிக்கப்பட்டாளாம்," இது உண்மையா யிருக்கலாமென நம்பலாம். நமக்குமிவ்விதமான விஷயத்தில் அனுபோகம் உண்டு. ஒரு துஷ்டபையனை நாம் ஒருபொழுது அடிக்கும்போது அவன் தன் கையை கண்ணுக்குச் சரியாக தூக்கி விட்டான். உடனே நாம் அடிப்பதை நிறுத்தி அவனுக்குத் தகுந்த எச்சரிக்கைசெய்து பின் அவன்கையில் அடிக்கவேண்டியிருந்தது. பாடசாலை தலைமை உபாத்தியாயர்களும், தலைவி உபாத்திமார்களும் இவ்விதமானபிள்ளைகளிடத்தில் பக்குவமாக நடந்துகொள்ளவேண்டும். இப்படி இத்தலைவி செய்தது பிசகென்றே நினைக்கிறோம்.

முடிசூட்டல்:—நமது சக்கிரவர்த்தி அவர்கள் முடிசூட்டும் தினமும் அன்றுமறுநாளும் பாங்கிகளுக்கு விடுமுறையாகும்படி அறிக்கைப் பத்திரத்தில் தன் கையெழுத்து போட்டிருக்கிறார். முடிசூட்டுகிற தினம் சக்ரவர்த்தி சக்ரவர்த்தினி இவர்கள் இருவரும் $10\frac{1}{2}$ மணிக்கு பக்கிங்காம் அரண்மனையைவிட்டு ஆபே என்னு மிடத்திற்கு போகப் புறப்படுவார்கள். இவர்கள் மிகவும் உன்னதமான இராஜாங்க கோச்வண்டியிலேறி அநேக சிற்றரசர்கள் புடைசூழ புறப்படுவார்கள். இது எறக்குறைய 1887ஹு விக்டோரியா மகாராணி அம்மாள் கோல்டன் ஜூபிலி மகோற்சவத்தில் நடந்த ஏற்பாடுபோலவேயிருக்கும். சக்ரவர்த்தினி அன்றி இதர துரைசானிமார்களெல்லாம் வெவ்வேறு வண்டியில் ஏறிப்போவார்கள். எல்லாதுரைகளும் அந்நாளில் அங்கு வந்திருப்பார்கள் என்று எண்ணப்படுகிறது. இந்தசமாசாரம் இன்னம் முடிவாக தீர்மானிக்கப்படவில்லை. ஆபே என்னுமிடத்தில் சடங்குகள் 11 மணிக்கு ஆரம்பமாகி 2 மணிக்கெல்லாம் முடிவுபெறும். ஆகையால் விக்டோரியா மகாராணியார் முடிசூட்டு மகோற்சவத்தின்போது நடந்த சடங்குகளுக்கு இது குறைவாகவேயிருக்கும். அன்றையதினம் ஏழை ஜனங்களுக்கு விருந்து அளிக்க, சக்கிரவர்த்தி 50,00,000 கிண்ணிகள் செய்ய ஒரு கம்பனிக்கு உத்திரவு கொடுத்திருக்கிறார். கிண்ணியின் மாதிரி மிகவும் அழகாக விருக்கவேணுமென்று கருதிரெண்டொரு கம்பனியாரை முன்னதாக மாதிரிகிண்ணம் செய்து தனக்கு காண்பிக்கவேணுமென்று திட்டஞ்செய்தார். அந்த கிண்ணியின் புறமாக சக்கிரவர்த்தி சக்கிரவர்த்தினி இவர்களுடைய பிம்பங்கள் பதிவுசெய்திருக்கும். அன்று ஏழைகளுக்கு அக்கிண்ணத்தில் உணவுகொடுத்து அதை தன் முடிசூட்டல் ஞாபகார்த்தம் இனமாக கொடுத்துவிடப்படும்.

முக்கிய அறிவிப்பு.

☞ நமது பத்திரிகைக்கு பாக்கியுள்ள சந்தாதாரர்கள் ஜூன்மீ 15-உக்குள்ளாக சந்தாவை அனுப்பிவிடவேண்டும். அவ்விதம் அனுப்பாதவர்களுக்குஅம்மாதத்திய பத்திரிகை வி. பி. மூலமாக அனுப்பப்படும். மற்றவர்கள் தங்கள் சந்தாவை கூடிய சீக்கிரத்தில் அனுப்பவேண்டும். இப்படிச் செய்துவந்தால்தான் நமது பத்திரிகையைக் கிரமமாக பிரசுரிக்க முடியும். இன்னும் இதை விருத்திக்குக் கொண்டுவர உட்சாகத்தையும் கொடுக்கும்.

25உ. ஏப்ரல்மீ 1902ஹு }
திருவல்லிக்கேணி. }

C. S. இராமசுவாமி ஐயர்.
எடிடர் & புரொப்பரைட்டர்.
மாதர் மனோரஞ்சினி.

Printed at the Ripon Press Madras & Published by C. S. Ramaswamy Aiyer, Triplicane, Madras.